

VilaWeb

'La melancolia dels
oficials': us avancem
un fragment del nou
llibre de **Joan Daniel
Bezonoff**

Juliol 2011

Revista mensual
número 0

Camps
dimiteix
acorralat pel
Cas Gürtel

Això s'acaba

Després de Noruega:
Què cal fer amb
l'extrema dreta?

Entrevista amb Marta
Casals: 'El mestre volia
posar la música al
servei de la humanitat'

La ICANN revoluciona
els noms de domini a
la xarxa

**M
SB**

**MÓN
ST
BENET**

Gaudeix de l'estiu a Món Sant Benet:

*Naturalesa, gastronomia, cultura
i descans s'uneixen a Món St Benet
per gaudir d'una estada única*

Paquets Estiu 2011

Pack 2 Nits:

*2 nits en règim de Mitja Pensió
2 visites guiades al Monestir de Sant Benet
1 Visita guiada a la Fundació Alicia*

*Per només 105 € per persona
(nens: 50% descompte).*

Paquet Nit Modernista

*Visita guiada "Un dia a la vida de Ramon Casas".
Concert de música modernista al celler del monestir.
Sopar de duro als jardins del monestir.
Allotjament i esmorzar buffet a l'Hotel Món*

*Les «Nits Modernistes a Món Sant Benet» tindran lloc cada divendres,
a partir de l'1 de juliol fins al 2 de setembre.*

Preu per persona: 120 €

*Més informació:
hotel@monstbenet.com
www.monstbenet.com*

Partal, Maresma i Associats
c/ Ferlandina 43
08001 Barcelona
tfn. 93 442 64 39

Editora: Assumpció Maresma

Director: Vicent Partal

Cap d'Edició: Jem Cabanes

Caps de Redacció: Josep
Casulleras i Roger Cassany

Redacció: Martí Crespo,
Montse Serra, Bel Zaballa,
Pere Cardús, Jordi Carreño,
Albert Lloreta, Laura Ruiz

Opinió: Xavier Montanyà i
Marta Rojals

Cap de màrqueting i publicitat:
Jaume Prenafeta

Publicitat: Montserrat Calopa

Tecnologia: Francesc Pascual

Maquetació: Jordi Juan

Correcció: Eva Ribas i Carme
Kellner

Administració: Sandra Vilalta i
Cristina Calzada

Coordinador de +VilaWeb: Tais
Bastida

Fotografia: ACN

Editorial

Vicent Partal

Una revista per a entendre millor tot el que ens passa

Aquest és el número zero de la revista mensual de VilaWeb. Com tots els números zero, doncs, cal prendre'l com un assaig. A partir del primer d'octubre cada mes els membres de +VilaWeb tindran accés ja al contingut regular d'aquesta publicació, que no diferirà molt del present exemplar però refinirà els seus continguts i la seua imatge.

Fa temps que pensem VilaWeb com un diari multiplataforma. Per a nosaltres amb una divisió clara de funcions. Les notícies, la última hora i l'actualitat, la fem arribar als nostres lectors a través de vilaweb.cat (en definitiva la pàgina mare) i cada vegada més també dels mòbils (tant amb les aplicacions per a Android i iPhone com de la nova vilaweb.mobi). VilaWeb TV sobretot és un espai per al reportatge, per a les grans entrevistes. Això no vol dir que quan cal no seguim l'actualitat però la seua funció va més enllà. Aquest setembre estrenarem una nova versió de vilaweb.tv molt millorada i seguirem mantenint amb força els canals de YouTube i iTunes. Des de fa unes setmanes, a més, podem emetre en directe a YouTube.

En aquesta definició multicanal ens calia el suport per a la reflexió i el context. I aquest és l'espai que compleix la revista que ara teniu a la pantalla. Amb la revista mensual volem fer una mirada serena al que ha passat els darrers trenta dies, volem afegir raons i idees per a entendre el que ens passa a tots i volem generar nous models de periodisme. Un bon exemple d'això seria en aquest mateix número les pàgines basades en les dades pures.

Tot plegat com a part de +VilaWeb, la proposta més revolucionària de la nostra ja llarga història, la innovació que va a definir els pròxims anys i ens posarà a les portes de la vintena, fidels sempre al periodisme de qualitat i al país. ■

Sumari

Opinió

3 Vicent Partal. Una revista per a entendre millor tot el que ens passa

6 Xavier Montanyà. Oferiu coca als rebels que fracassaren

8 Marta Rojals. Creients

Personatges

10 Miquel Pairofí

11 Pepa Plana

12 Honoré Gatera

13 Amy Winehouse

Les dades

14 a 17 Google fa el mapa del terratrèmol Camps

Política

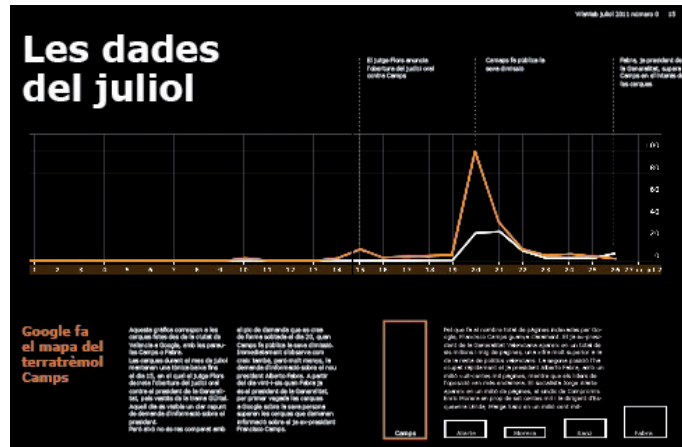
18 Després de Camps

20 Opinions de la dimissió de Camps: Xavi Sarrià, Rafa Xambó, Gemma Pasqual, Toni Gispert i Miquel Gil

22 Un any del 10-J

24 Entrevista a Muriel Casals

26 Opinions de: Patrícia Gabancho, Ferran Requejo, Alfred Bosch, Josep Maria Terricabras i Salvador Cardús

VilaWeb juliol 2011 número 0 13

Amy Winehouse, una mort anunciada

Una de les cançons més famoses de la cantant britànica Amy Winehouse, que morí el 23 de juliol de 2011, va ser "Raspberry Blush". La cançó va ser escrita i produïda pel seu pare, Mitch Winehouse, amb la col·laboració del seu germà, Nicky Winehouse, i el seu marit, Alan Bergman.

NO BALL GAMES

42 CULTURA

Entrevista amb Marta Casals 'El mestre Casals volia posar la música al servei de la humanitat'

 Podreu pensar sobre la mà per veure el vídeo de l'entrevista.

Podreu pensar sobre la mà per veure el vídeo de l'entrevista.

VilaWeb juliol 2011 número 0 48

Marta Casals (Puerto Rico, 1936) va ser deixeble de Pau Casals i ahi va casar el 1957. Ella era molt jove, només tenia vint-i-un anys, i el violoncel·lista en tenia vuitanta-un. A la mort del mestre, ella es va encarrigar del seu llegat, que continua vigilant (és presidenta de la Fundació Pau Casals, amb seu al Vendrell).

En un moment de l'entrevista explica: 'Al començament, molta gent em preguntava: com és que una dona tan jove s'ha casat amb un home tan gran? Primerament, que ell no té edat i, a més, jo no sé l'història: els nens s'encmoreven d'all, les dones s'encmoreven d'all, els homes s'encmoreven d'all, els vells s'encmoreven d'all... Tothom l'estimava perquè tenia una simplicitat natural, i perquè era una combinació de tantes coses que el feia home extraordinari'.

30 anys Gegant

Una part de la mitja dotzena d'empreses tecnològiques de monstres d'internet com Apple i Microsoft.

3000 empreses part de la mitja dotzena de grans empreses tecnològiques, al capdavant de la revolució digital amb Facebook, Google i Microsoft. Però en el món de les tecnologies, amb tantes de nou anys de vida a l'empresa, és més comú que les empreses fundades per l'any 2000 estiguin ja extingides o a punt de ser-ho. El 18 de juny es va celebrar el centenari de la fundació de la Corporació d'Innovació Tecnològica de Catalunya (CITIC), una empresa fundada a partir de la fusió del Centre de Recerca i Desenvolupament Tecnològic de Catalunya, la indústria i l'administració de Catalunya, i l'Institut d'Investigacions Científiques de Catalunya, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya. El 18 de juny es va celebrar el centenari de la fundació de la Corporació d'Innovació Tecnològica de Catalunya (CITIC), una empresa fundada a partir de la fusió del Centre de Recerca i Desenvolupament Tecnològic de Catalunya, la indústria i l'administració de Catalunya, i l'Institut d'Investigacions Científiques de Catalunya, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya.

La Corporació d'Innovació Tecnològica de Catalunya (CITIC), el més gran dels centres de recerca i desenvolupament tecnològic de Catalunya, que va ser fundada el 1980, el 18 de juny celebra el seu centenari. La Corporació d'Innovació Tecnològica de Catalunya (CITIC) és una empresa fundada a partir de la fusió del Centre de Recerca i Desenvolupament Tecnològic de Catalunya, la indústria i l'administració de Catalunya, i l'Institut d'Investigacions Científiques de Catalunya, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya.

28 Què cal fer amb l'extrema dreta?

32 Entrevista a Xavier Antich

33 Entrevista a Guillem Agulló

34 Entrevista a Marcel Mauri

35 Entrevista a Miquel À. Essomba

La cronologia

36 a 41 Els titulars del mes

Cultura

42 'L'equip petit'

44 Entrevista amb Marta Casals: 'el mestre volia posar la música al servei de la humanitat'

50 Institució de les Lletres Catalanes

51 25è aniversari de Bromera

52 Avançament editorial / La melancolia dels oficials

Tecnologia

54 Google contra Facebook: l'enèsim assalt

56 Els nous dominis de la ICANN

58 Cent anys de 'Gegant Blau'

60 El núvol, segons google

62 +VilaWeb

Xavier Montanyà Oferiu coca als rebels que fracassaren

Era un divendres nit d'un any tan llunyà que encara existia el Zeleste vell. Baixàvem amb Jordi Vendrell pel carrer de l'Argenteria quan, de sobte, van aparèixer uns mutants desconeguts. Es movien amb seguretat, a grans gambades, aturaven la gent, parlaven poc, amb to imperatiu, i molestaven molt. Nit de batuda. Eren uns policies espanyols diferents, insòlits, de color marró, sense gorra, amb un mocadoret groc ridícul al coll, un cordillet trenat creuat al pit, un escut amb la bandera espanyola, una mena de creu amb un Crist i les insígnies corresponents al braç. Tot just sortien de l'armari.

'Documentación', va dir el 'pasma'. 'Pero, por qué?', respon Vendrell. 'Por favor, documentación', repeteix. Vendrell comença a lligar la pel·li. L'agafa descaradament del braç, s'hi acosta i, forçant exageradament la vista, examina l'escut de prop 'Ah!, tu eres policia, es que creía que eras un soldadito', deixa anar Vendrell. El poli, impertèrrit, examina els papers i exclama, amb respecte: 'Ah! locutor, eh?'. Vendrell: 'Sí, es que -te puedo hablar de tú. verdad?-, así sin sombrero he creído que eras un soldadito. Por qué nos has parado?'. Poli: 'Es que he visto que iban un poco bien'. Vendrell: 'Hombre, es la fiebre del viernes noche'. Llavors el poli va optar per canviar de bàndol: 'Bueno, bueno, pues vale, a disfrutar'.

A la barra del Zeleste, dos gintònics més tard, em va demanar que li expliqués el que ens havia passat, i ho va enregistrar en una gravadora petita ultramoderna, que li encantava. Vaig fer el relat, i se'm va oblidar a l'instant. Al Vendrell se li havia oblidat una mica abans, en beure el primer trago. Dies després, amb la memòria reconstruïda i el cervell a lloc, va escriure l'episodi, fil per randa, en un article a l'Avui, sota el títol 'Oferiu coca als rebels que fracassaren', que avui li demano prestat. Allò havia de quedar per a la posteritat, devia pensar. Només ell devia saber per què. No era cap gesta victoriosa, més aviat era una bestiesa, però ell era així. Divertit, insolent i imprevisible.

Se'l podia trobar a la barra del Zeleste, una nit, amb jupa de cuir negre i ulleres de sol, i una altra, amb un estrident i insòlit trajo sencer groc canari, que

semblava acabat de llogar. O al Bocaccio (on tenia carnet de copes gratis!), Bikini, Ésser, Gobblins, Pub Parèntesi, o esmorzant al Pinotxo. Reia molt i de veritat. També llegia moltíssim, però no guardava els llibres. Quan els acabava, els regalava. A mí em va tocar 'Historia de las drogas', d'Antonio Escohotado. Encara el tinc. Havia estat un innovador promotor musical, li agradava la salsa i la rumba. Un invent seu va ser 'Carabruta' del Gato Pérez. A la portada del disc hi ha fotos d'ell. També Manzanita, Kiko Veneno... Els posava constantment a la ràdio. Com aquella altra de 'Caballo le dan sabana porque está viejo y cansado...', que semblava l'himne del programa 'El lloro, el moro, el mico i un senyor de Puerto Rico'. Va matxacar tant el tema que, de tant en tant, per culpa seva, encara em resona al cap. I sento aquell riure seu.

Més tard, l'incipient establishment sociovergent (mot, aleshores, encara per inventar), el va marginar. Crec que els sociats van demanar el seu cap i els convergents els el van entregar. O quelcom de semblant. Tots ells ja eren els inventors d'un país que avui, a molts, ja els sembla real. Vendrell, com tants d'altres, no hi cabia en el seu projecte. Ell mai no es va autocensurar, actitud en desús, avui dia. Deia i feia el que li donava la gana. Perquè s'ho creia o per molestar una mica. Mai perquè sí. O sí?

Marginat de la ràdio on havia assolit èxits notables, incombustible i optimista, el locutor es va fer internauta. Apa! Tenia un curiositat infinita. Va recollir els mitjans que havia estès per assecar, curiosament, en el sofà; les pinces de la carn a la brasa, tan útils per a pescar les cartes de la bústia quan has perdut la clau, i se'n va anar a viure a la muntanya. Ja sortíem menys, ens vàiem menys, bevíem menys, rèiem menys. Tot semblava una mica menys. Fa deu anys va morir. Dies abans, va enviar un mail a un amic comú, informant-lo que marxava un temps de vacances.

Punxant aquí podeu
escoltar el programa
especial de l'internauta
dedicat als deu anys
de la mort de Jordi
Vendrell

Marta Rojals Creients

Ens ho van dir i ens ho vam empassar. Els fills de família modesta ens vam creure l'anunci dels JASP, vam fer carrera, ens vam diplomar, llicenciar, postgraduar, vam agafar avions, ens vam re-masteritzar. Érem l'orgull de casa nostra. Despenjàvem el telèfon i ja teníem feina, o ja havíem canviat de feina, o ens n'havien ofert una altra. L'ordre de les coses era el previst, així ens ho havien dit i així ens ho creïem, pels segles dels segles, amén. Els creients vam fer-nos autònoms, vam llogar locals, vam reformar-nos pisos, vam brindar amb els amics en restaurants, vam poder comprar un parell de llums al Vinçon, vam començar a tenir fills.

El primer dia que el telèfon no va sonar, vam pensar que era una il·lusió acústica. I un matí que ens vam llevar més cruixits que no de costum vam buscar un mirall: la nostra bombolla particular ens havia esclatat a la cara.

El pròxim sopar d'amics és en un pis compartit, i cap no baixem dels trenta-cinc. Cadascú posa un plat a taula, i ja ningú no se'n fot de qui ha portat l'amanida d'enciam. Mentre caragolem picadura als balcons, ens demanem els uns als altres com et va, si 'encara' fas d'això o d'allò altre, si saps de ningú que necessiti algú per fer 'què sigui'. Perquè ha arribat un punt que demanar de fer allò que vam estudiar ja ens sembla un vici d'aburgesats, un excés de pedanteria que ens hem de fer perdonar. O almenys això ens volen fer creure: que qui ens hem pensat que som, que encara

gràcies, que guanyaràs el pa amb suor, pariràs amb dolor i, en fi: que s'ha fet justícia divina.

I així, la parella d'arquitectes del fons ara fan samarretes i bosses reciclades. El periodista, al cap de vint anys, torna a fer classes de repàs després de deixar el petit a la guarderia. L'historiadora de l'art pot fer una celebració: di-lluns comença de caixa al Lidl. Els pares ja no ens pregunten res quan, el diumenge, ens passen els 'tuppers' setmanals. Aquests pares crèduls i amb estudis primaris que es van esllomar per poder penjar un dia, per cada fill, una orla al menjador. Perquè qui deia una orla, deia un futur.

L'endemà, en una ràdio, un tertulià s'esgolarà: Privilegiats, consentits, fills de la democràcia! Al diari, un economista predicarà l'error de càlcul de voler obrir el ball a tants balladors i ara, té: llicenciats en frustració que se'ns han tornat massa fins per a doblegar l'esquena. Un conseller ens alligonarà que no podem pretendre culpar el sistema de la nostra dissort laboral, si en el seu moment vam voler estudiar filologies o filosofies o com sigui que es diguin aquestes 'mariconades'. A la bústia, de nou, la propaganda de la universitat ens advertirà que, si no tenim feina, és perquè encara ens faltaria un altre màster. Bon intent, senyors, però les velles inèrcies, allò de 'en veritat us dic', ja ho ha donat tot de si, ja no cola. De tant que us hem cregut, tan gran ha estat el descrèdit, que al final només ens deixeu una opció: la de creure només en nosaltres. I per a arribar a aquesta conclusió, en una cosa sí que alguns teníeu raó: no ens calia estudiar tant.

Montse Serra

Miquel Pairoli i la força de l'escorcoll moral

Miquel Pairoli era molt seguit com a articulista del diari El Punt, al durant gran part de la seva carrera va escriure un article diari. Menys divulgada era la seva carrera literària, construïda sobretot a partir de la novel·la i el dietari. Tenia tant per córrer en aquest camp encara, que el món editorial al qual s'havia vinculat ha quedat trasbalsat. La seva obra, que no es coneix prou, tanmateix és viva. Així ho demostra la imminent publicació en francès de la novel·la

'El convit', per l'editorial Autrement.

Davant la seva mort l'editora de La Campana, Isabel Martí, s'expressava en aquests termes per mail: 'A La Campana estem tristos, molt tristos. La nostra relació i estima era profunda perquè en Miquel era personalment tan savi, concís, bell i moral com la seva prosa. Que els elogis que tant es mereix reverberin ni que sigui una mica.' Encara que va debutar a

Columna el 1990 amb un primer dietari, 'Paisatge amb flames', a La Campana va publicar durant la dècada dels noranta un seguit d'obres de gèneres diversos: la novel·la 'El camp de l'ombra' (1995); l'estudi literari 'Geografia íntima de Josep Pla' (1999); la novel·la 'El convit' (1998); i un altre dietari, 'L'enigma' (1999). Amb el canvi de segle, publicà dues novel·les a La Magrana: 'El manuscrit de Virgili' (2004) i 'Cera' (2008). ■

“un dels comentaristes més lúcids i sarcàstics del periodisme cultural i polític català”

Vicenç Pagès Jordà

“l'autor ha entrat al moll de l'os de dos pilars fonamentals de la tradició catalana.”

Estanislao Vidal Folch

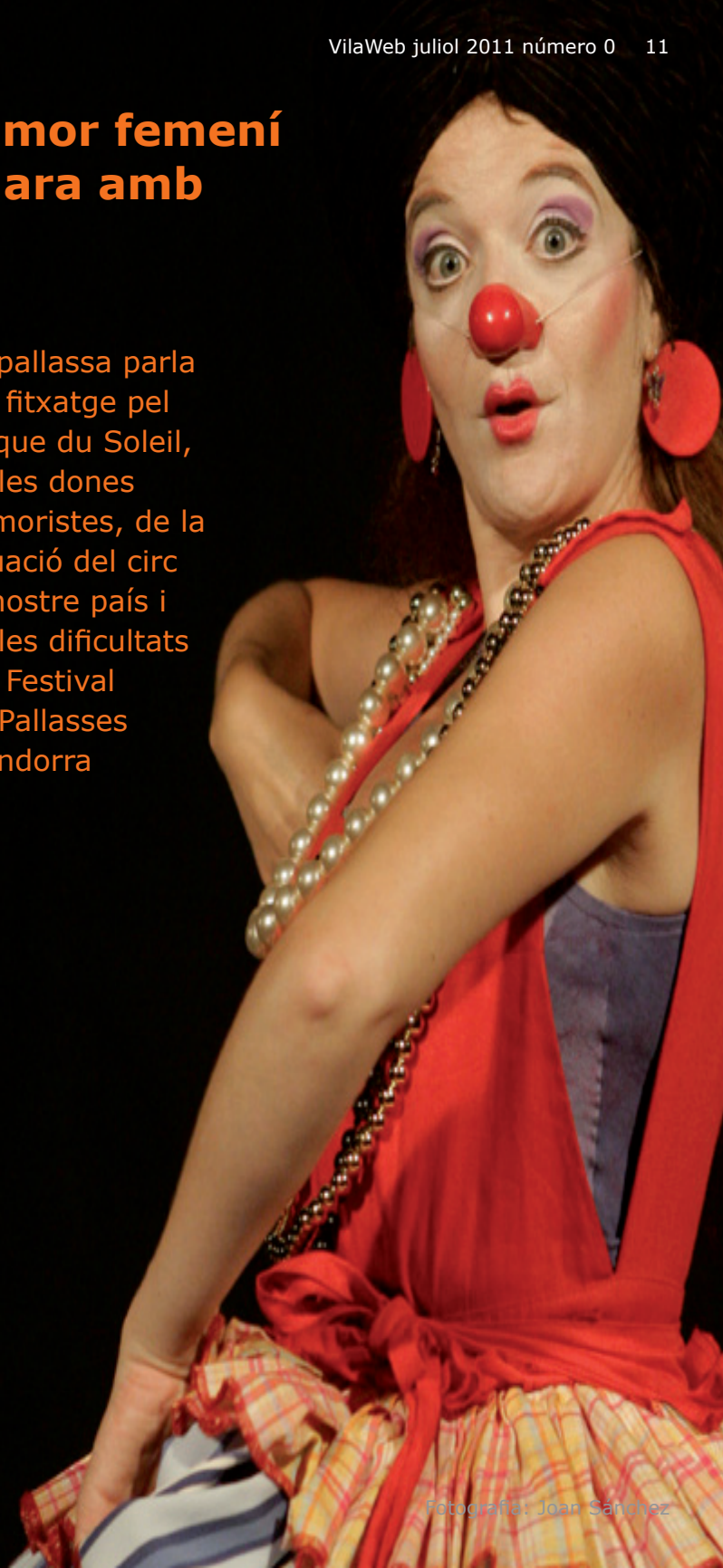
Pepa Plana: 'L'humor femení comença a sortir ara amb naturalitat'

No ha participat mai en cap càsting, però fa uns quants mesos va rebre una trucada inesperada de Montréal (Quebec). Era el Cirque du Soleil, la companyia de circ més rendible del món, que li proposava d'incorporar-se a la seva pròxima producció, per ser una de les pallasses conductores de l'espectacle. En aquest vídeo, l'actriu i pallassa Pepa Plana explica que ha firmat un contracte de dos anys a partir del gener que ve amb la companyia quebequesa i dóna alguns detalls del nou espectacle, que tractarà de l'univers femení.

És precisament aquesta part femenina de l'humor un dels elements que han marcat la carrera de la Pepa. I ara, diu, 'comença a sortir amb naturalitat'. També parla de la difícil situació del circ al nostre país i de la possible desaparició del Festival de Pallasses d'Andorra; un festival que va impulsar ella mateixa i que enguany podria desaparèixer tot i haver esdevingut de referència mundial.

Amb tot, es declara optimista perquè 'el pallasso ha estat sempre la persona més optimista del món' i assegura que tornarà. Entre altres projectes al nostre país té, entre mans, la inauguració, coincidint amb la seva tornada, d'un nou centre de creació de circ al delta de l'Ebre, la Pallarassa, en el qual ja fa anys que treballa. ■■

La pallassa parla del fitxatge pel Cirque du Soleil, de les dones humoristes, de la situació del circ al nostre país i de les dificultats del Festival de Pallasses d'Andorra

Honoré Gatera documenta el genocidi a Ruanda

Un film de vint minuts sobre el genocidi de Ruanda de 1994, on van morir més d'un milió de persones, s'ha estrenat per internet. El film és centrat en el paper del Centre de Memòria del Genocidi de Kigali, indret on hi ha enterrades en fosses comunes desenes de milers de víctimes.

El film ha estat realitzat per Honoré Gatera, que va sobreviure a les matances i hi explica el que va passar i el paper dels centres de recuperació de la memòria històrica.

Cada persona que es fa amiga al Facebook de la pàgina del film significa una donació d'un dòlar, que la paga Explore.org

facebook

Log In

contrasenya?

Inscriu-te

Facebook t'ajuda a contactar i a compartir amb les persones de la teva vida.

El mur

Informació

Fotos

Trailer

Anotacions

Welcome

Quant a

Follow Honoré Gatera along his journey to build peace in Rwanda.

Raindrops Over Rwanda

M'agrada

Organització sense ànim de lucre

El mur

Raindrops Over Rwanda · El més destacat

Raindrops Over Rwanda

can Justice be a tool for Genocide prevention? Rwandans got a way to rebuild a society by considering the truth as a foundation of the community cohesion.

Kmc00024-sub1-eng-glifos - KMC
www.genocidearchiverwanda.org.rw

Ahir a les 07:33 · M'agrada · Comenta-ho

A Bibiche Mawuwa i a Birgit Weissmann els agrada.

Tucker Farley Grit TV site has also a great interview with the main person in Raindrops, who was 12 when the 6day genocide of a million and 1/2 people happened and he miraculously got away.

Fa 15 hores

Raindrops Over Rwanda thanks for sharing

Fa 5 hores

Raindrops Over Rwanda

Back to Carl Wilkens: now time to share what he witnessed in his book: "I'M NOT LEAVING" for all of us to read.

Carl Wilkens, Witness to Genocide
worldoutsidemyschool.org

Similar Facebook Pages

The Ubuntu Manual

Educational Development Organization

HOOKAY!! Pagkalat mo sabay TUMBLING!!

Amy Winehouse, una mort anunciada

Amy Winehouse, guanyadora de nombrosos premis Grammy, va ser trobada morta dissabte 23 a casa seva, a Londres, punt que s'ha convertit en lloc de peregrinatge per a centenars de seguidors.

Havia estat una cantant polèmica, amb molts problemes amb les drogues i l'alcohol, i va haver d'inter-

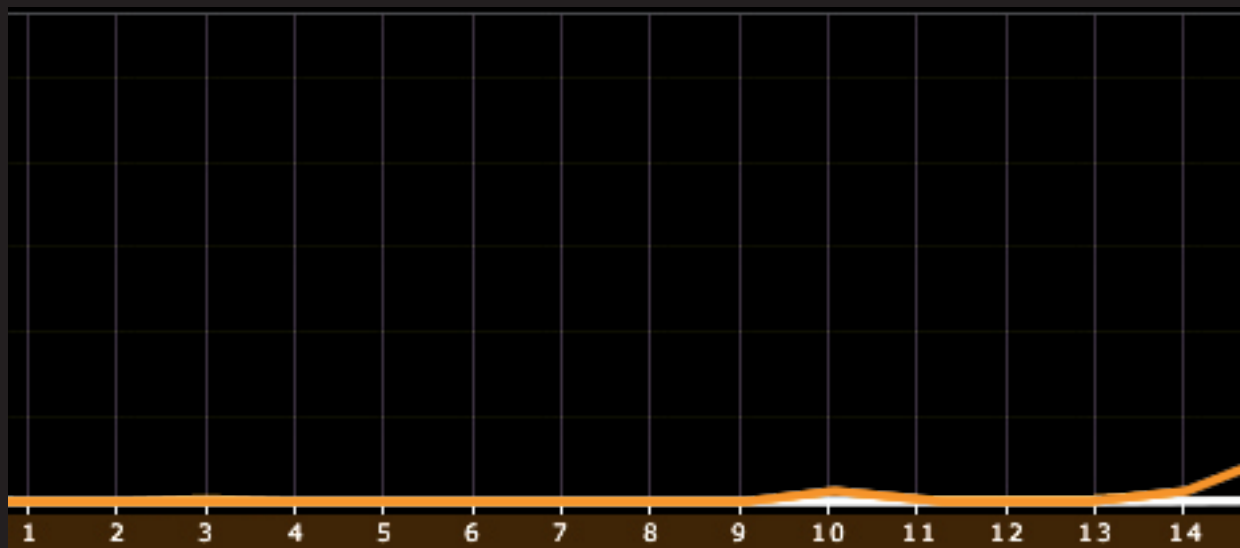
rompre l'última ronda de concerts després d'aparèixer beguda dalt de l'escenari en un concert a Belgrad. La seva mort ha causat una gran commoció en el món de la música.

Winehouse era coneguda pel seu estil eclèctic, amb barreja de diferents estils com el soul, el jazz, Rhythm & Blues, el rock & roll i

l'ska. El seu primer àlbum, 'Frank', el 2003, va ser molt aplaudit a Anglaterra, on va ser nominada pels premis Mericury Prize. El seu segon àlbum, 'Back to Black', publicat l'any 2006, la va projectar a la fama amb sis nominacions als premis Grammy, de les quals en va guanyar cinc.

Les dades del juliol

Google fa el mapa del terratrèmol Camps

Aquesta gràfica correspon a les cerques fetes des de la ciutat de València a Google, amb les paraules Camps o Fabra.

Les cerques durant el mes de juliol mantenen una tònica baixa fins el dia 15, en el qual el jutge Flors decreta l'obertura del judici oral contra el president de la Generalitat, pels vestits de la trama Gürtel. En aquest dia és visible un clar repunt de demanda d'informació sobre el president.

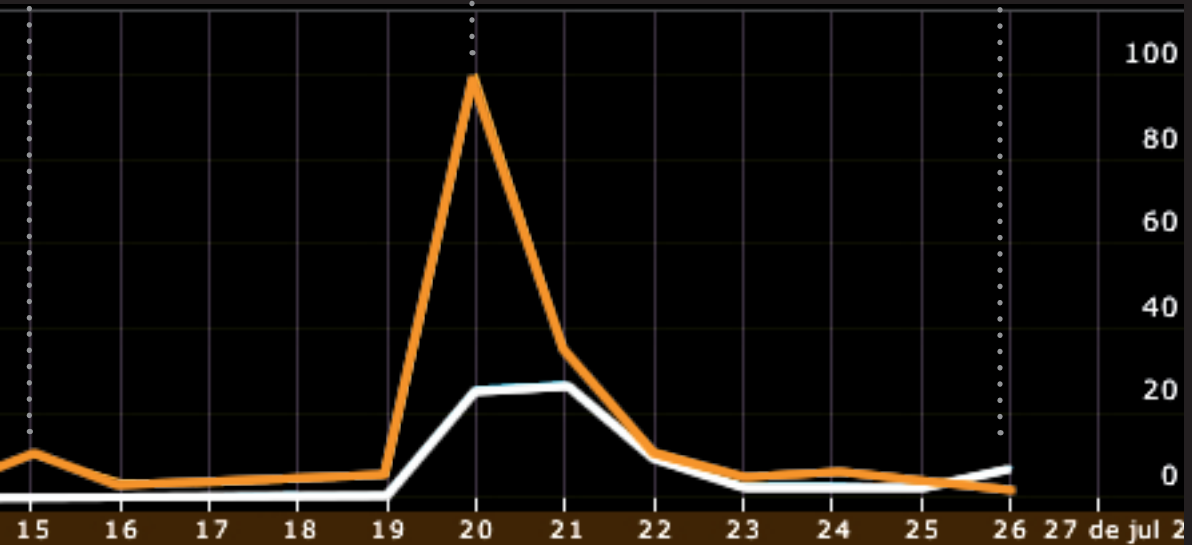
Però això no és res comparat amb

el pic de demanda que es crea de forma sobtada el dia 20, quan Camps fa pública la seva dimissió. Immediatament s'observa com creix també, però molt menys, la demanda d'informació sobre el nou president Alberto Fabra. A partir del dia 26 quan Fabra ja és el president de la Generalitat, les cerques a Google sobre la seva persona superen per primera vegada les que demanen informació sobre el ja ex-president Francisco Camps.

El jutge Flors anuncia l'obertura del judici oral contra Camps

Camaps fa pública la seva dimissió

Fabra, ja president de la Generalitat, supera Camps en el'interés de les cerques

Pel que fa al nombre total de pàgines indexades per Google, Francisco Camps guanya clarament. El ja ex-president de la Generalitat Valenciana apareix en un total de sis milions i mig de pàgines, una xifra molt superior a les de la resta de polítics valencians. La segona posició l'ha ocupat ràpidament el ja president Alberto Fabra, amb un milió vuit-centes mil pàgines, mentre que els líders de l'oposició van més endarrera. El socialista Jorge Alarte apareix en un milió de pàgines, el síndic de Compromís, Enric Morera en prop de set-centes mil i la dirigent d'Esquerra Unida, Marga Sanz, en un milió cent mil.

Camps

Alarte

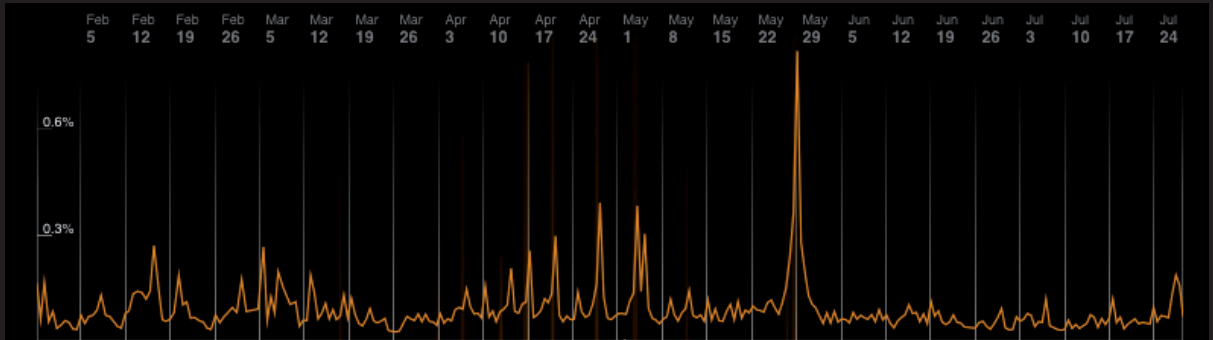
Morera

Sanz

Fabra

Barcelona és Barça

Una cerca sobre l'ús de la paraula Barcelona al twitter deixa clar que Barcelona és el Barça. Les grans puntes de la paraula són relacionades sempre amb els triomfs blaugrana, especialment a la Champions.

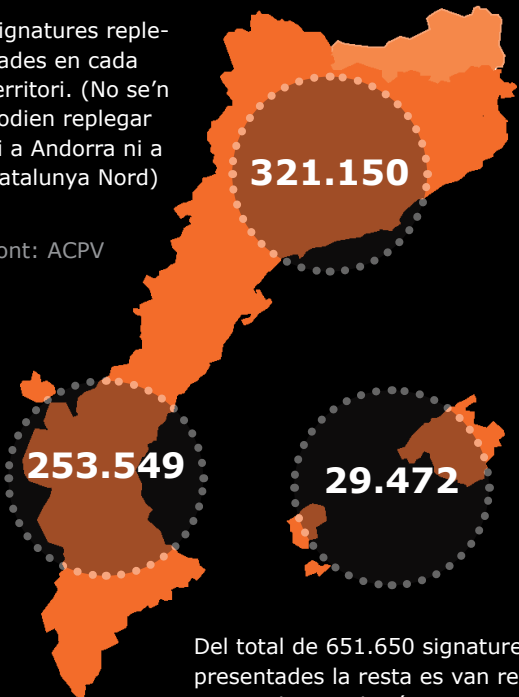
Font: Trendistic

Els partits contra el Real Madrid representen l'altre pic de trànsit en els darrers 90 dies

Victòria del Barça a la Champions, que va representar el 0,82 del tràfic mundial de Twitter

Signatures replegades en cada territori. (No se'n podien replegar ni a Andorra ni a Catalunya Nord)

Font: ACPV

Del total de 651.650 signatures presentades la resta es van recollir principalment al País Basc

La ILP 'Televisió sense Fronteres' és acceptada pel congrés espanyol

Quantes ILP han passat la mesa del congrés espanyol des de 1978

9

Quantes d'aquestes nou ILP s'han aprovat

1

El nou mapa d'Àfrica

La independència del Sudan Meridional ha modificat de nou el mapa d'Àfrica. Des de la independència de les ex-colònies portugueses, als anys setanta, el mapa havia restat inalterable. La independència primer d'Eritrea i ara del Sudan Meridional obre la porta a la possible emergència de nous estats en un continent que els experts consideraven que no tenia problemes de rectificació de fronteres, gràcies a la seva artificialitat.

La dimissió de Camps fa esclatar el PP valencià

Les diverses famílies del partit, amb interessos antagònics, s'enfronten en una batalla pel poder que posarà dificultats al president Fabra

El sempre polèmic **Carlos Fabra** continua controlant des de l'ombra la circumscripció de Castelló. Alberto Fabra va impedir que fos regidor no electe de l'Ajuntament.

Rita Barberà no va voler ser la presidenta però tampoc no veu clar que Fabra ho siga i que d'ací a tres anys encapçale la candidatura del PP.

El batlle de Xàtiva i president de la Diputació **Alfonso Rus** ha expressat en públic el seu disgust per la tria de Fabra i per no haver estat consultat.

Sempre des de l'ombra **Eduardo Zaplana** continua movent fils contra Camps i els seus partidaris.

Una de les darreres maniobres de Camps va ser apartat **José Joaquín Ripoll** de la presidència de la Diputació d'Alacant. Els seus partidaris han obert una greu confrontació amb els partidaris de Camps.

Vicent Partal

Després de Camps

El PP valencià ha estat, els darrers anys, una màquina implacable a l'hora de crear un relat sobre el que és el País Valencià. Han aconseguit que la imatge segons la qual el meu país és del PP i no hi ha força humana que ho aconsegueixca canviar això sembla creïble. Però els esdeveniments es van precipitant i la dimissió del president Camps és un fet que podria canviar radicalment el futur immediat.

No és l'únic, però sí el més important. Les eleccions anteriors ja van deixar indicis que l'etapa del PP s'acaba a València. D'una banda, per la pèrdua de vots, especialment en les àrees urbanes, però també en aquelles comarques on fa anys que Zaplana va inaugurar el model que tants èxits els ha donat i que combina de forma fina l'especulació, el clientelisme i la censura.

D'una altra, però, hi ha també l'evidència indiscutible que les tensions dins el partit arriben a límits gairebé d'escissió. A Castelló la protesta per la discriminació a favor de València l'encapçala el mateix batlle de la ciutat, candidat a ser el nou president, mentre que a Alacant l'ara caigut Camps ha apartat amb males maneres el batlle d'Alacant de la presidència de la Diputació. Ripollistes, fabristes, zaplanistes (que en queden encara i són molt venjatius) cauran ara com uns llops sobre el cadàver de Camps i sobre la seua cúpula de poder. Amb el rerefons enorme de la batalla per saber qui serà el pròxim president.

I per si no fos prou, queda encara l'enorme impacte emocional de la dimissió de Camps. Ha dimitit demostrant que al final el seu país no li importa gens i que simplement és un sucursalista menor; cosa que molts, però no tots, ja sabíem. Ha dimitit pensant que així podrà defensar una innocència que ningú no sap veure com podrà demostrar. I ha dimitit, amb vergonya, després de dir que no passava res i mantenint com un boig que no hi ha motius.

El problema, a l'altra banda, és si l'oposició serà capaç d'aprofitar aquest moment de trencament del mirall. Però en això hi ha canvis també, per la fulgurant entrada a les Corts de Compromís i la configuració, també amb EUPV, d'un bloc plural de partits que podria ser molt més eficaç que no l'anul·lat Partit Socialista d'Alarte. ■■

Fabra i Camps entren junts a la sessió d'investidura del primer

La corrua dels judicis per altres casos de corrupció que encara esperen Camps i tants dirigents populars i el desànim i la decepció de les seues bases promet un canvi notable en la vida política valenciana, amb el PP acorralat i a la defensiva.

Xavi Sarrià

És inqüestionable que el PP ha patit el revés més important des que governa amb majoria absoluta al País Valencià. Per primera vegada ha sentit que no pot fer i desfer sense cap cost judicial o electoral. Una prepotència que els va dur a actuar impunement durant massa anys, tal com demostra el sumari del cas Gürtel o el Brugal, un altra bomba de rellotgeria que no tardarà a esclatar.

Pres per la xuleria i l'al·lucinació, Camps va caure en l'error infantil de tractar de defensar la seua innocència i la dels seus companys obviant que moments abans aquests s'havien autoinculpat al jutjat i que la seua antiga mà dreta, Ricardo Costa, havia demanat una contrapartida en forma d'alt càrrec per no fer-ho. Una actitud delirant que aquests dies li ha fet perdre la poca credibilitat que li quedava entre la seua gent, així com entre els mitjans conservadors com ara El Mundo, que literalment el titllava de '¿Molt honorable delincuente y mentiroso?'

A primer cop d'ull és una bona notícia, sembla un indicatiu que poden canviar les coses. Ara bé, la dimissió de Camps és la punta de l'iceberg. Sota de tot això hi ha tota una muntanya de corrupció. En realitat, és una operació en la qual Camps es presenta com a víctima i esdevé una ofrena a les noves glòries d'Espanya, perquè això posa les coses més fàcils a Rajoy.

Com deia, tot plegat deixa entreveure la corrupció que existeix al nostre país. Avui mateix Cotino, el president de les Corts Valencianes, declarava que tot això era una maniobra de Rubalcaba. És increïble que puguen dir això i quedar-se tan a gust. Pense sincerament que tenim una de les pitjors dretes d'Europa.

És cert que la dimissió ha vingut imposada des de Madrid i que el PP valencià manté una hegemonia que li permet capejar el temporal. Però l'escenari està canviant. En primer lloc, perquè la previsible victòria de Rajoy no jugarà gaire a favor seu. Eliminat el dimoni Zapatero, ja no tindran aquell enemic exterior a qui responsabilitzar de les culpes de tots els mals dels valencians. En segon lloc, perquè la crisi ja ha posat de manifest les devastadores polítiques econòmiques del Consell basades en carregar-se els sectors productius valencians en favor d'un model turístic obsolet i una fe cega en l'especulació immobiliària completament destructiva. I, en tercer lloc, perquè és evident que aquesta situació ha creat un descontentament social que ha sacsejat el país de dalt a baix. Un descontentament que s'ha materialitzat als carrers i a les urnes, amb un creixement històric de les mobilitzacions, així com de les forces polítiques d'esquerres i nacionalistes a les institucions. En aquest nou mapa, l'única incògnita és saber com evolucionarà un partit socialista descompost i sense rumb. Una incògnita que podria ser clau en unes eleccions que, qui sap, podrien arribar abans d'hora.

El que passarà, doncs, és incert. Però el que està clar és que amb la caiguda de Camps s'acaba un cicle de prepotència i deliris de grandesa que ens costarà d'oblidar.

Rafa Xambó

El gens honorable president de la Generalitat Valenciana ha dimitit. Se'n va ofrenant noves glòries a Espanya: 'Y este sacrificio lo ofrezco también a España', sense cap dignitat, amb un discurs que insulta la intel·ligència i fa sentir vergonya aliena. Observant-ne els gestos i la posada en escena, s'obren tots els interrogants:

Com ha pogut arribar aquest home a ser el màxim representant dels valencians i les valencianes? Canviarà alguna cosa en la manera de fer política al País Valencià? Tot i l'eufòria dels primers instants, cal recordar que el PP continua governant.

Si es declara culpable, podrà pagar la multa amb els pocs ingressos que declara? Pagarà els vestits jaque-

Gemma Pasqual

ta? I si és així, a qui? A Orange Market? O com diu el refrany espanyol: Santa Rita, Rita...

I el més important: aquest home pren alguna cosa? O és així al natural?

Toni Gispert

Cal exigir al govern que faça un gir total al seu projecte pel País Valencià. El PP ha de reflexionar sobre quin ha estat el resultat del model que ha fet servir. L'herència política de Camps és d'unes finances públiques arruïnades, la manca de llibertat d'expressió, la corrupció instal·lada a moltes institucions del país, etc. Cal un canvi radical en una línia política només comparable a l'exemple del senyor Berlusconi.

Camps ha viscut en un somni faraònic, creient-se una grandesa que no existeix. No vivia pas en la realitat del País Valencià. Fins ahir encara feia aquest discurs de la 'millor comunitat del món, el millor govern de la història' i totes aquestes animalades. I, en canvi, ha deixat una Generalitat esfondrada i un país amb retrocessos molt significatius en els camps sanitari i educatiu. Camps no viu en el món real i s'ha acabat creient les seues fantasies.

Miquel Gil

10-J

un any després, u

Un any de la gran manifestació

Sense un rumb massa fixat

Ha passat un any ja de la gran manifestació del 10 de juny de 2010. Des del punt de vista de l'ambició nacional no sembla que les coses hagin canviat força i molta gent es pregunta quin pas caldria donar ara. Ho preguntem a coneguts representants del sobiranisme

un país que bull

El 10 de juny de 2010 moltíssima gent, es va parlar d'un milió i mig de persones, va omplir els carrers de Barcelona reclamant més sobirania i, amb molta claredat i rotunditat, la independència.

Ha passat un any. Hi ha hagut eleccions. CiU ha guanyat les eleccions al parlament i les municipals amb candidats sobiranistes que van votar en el referèndum sense que això no els passés cap factura. Però és la mateixa CiU que amb diversos pactes amb el PP, als ajuntaments, al parlament i en una diputació tan emblemàtica com la de Barcelona ha alarmat una part dels seus electors. Segurament la clau més important del futur immediat del país serà saber cap on va la coalició que encapçala Artur Mas i que ha fixat en el concert autonòmic una mena de marca,

de contrast sobre la possibilitat de seguir dins l'estat espanyol. Les pròximes eleccions espanyoles seran per tant claus i determinants.

Encara més perquè el panorama dels independentistes oficials és complicat i difícil. Allà on ERC tenia una marca consolidada ara hi ha diverses formacions que es disputen l'espai. Al parlament SI va aconseguir un gran èxit entrant-hi, tot i que després Joan Laporta ha derivat, paradoxalment cap a ERC, arran del seu pacte a Barcelona. A les municipals la CUP ha aconseguit victòries molt sonades i espectaculars i en general s'ha guanyat el respecte dels electors. I encara queda Reagrupament i altres formacions menors que no renuncien a marcar la ruta que l'independentisme haurà de transitar en el futur més immediat.

Fins i tot altres formacions veuen emergir l'independentisme i consolidar-se al seu si. És el cas molt especialment d'ICV que fa un any ja que està variant les seves tesis federalistes formals cap a un nou model de federalisme exigent, que fins i tot contempla la independència com a possibilitat clara i desitjable.

I com a rerefons de tot plegat les enquestes que van més enllà i anuncien la presència d'una bossa de votants independentistes en les files del PSC o del PP.

El país, doncs, bull. Ara la qüestió és saber quin és el següent pas que cal donar.

Entrevista de Roger Cassany

Muriel Casals 'Ara que ja hem obert els ulls no els podem tornar a tancar'

La presidenta d'Òmnium destaca que ara fa un any, en ocasió del 10-J, 'la societat va començar a desbordar els polítics'

La presidenta d'Òmnium, Muriel Casals.

- Ara on som?

Passat un any, tenim un país més ric socialment i políticament. El nostre capital polític ha crescut. D'entrada, sabem que més d'un milió de persones ens vam manifestar el 10 de juliol de l'any passat amb un clam inequívoc que demanava prendre amb les nostres mans el futur del país. A més, al llarg d'aquest darrer any ha continuat el procés de consultes sobre la independència en què moltes persones d'una manera voluntària han expressat això mateix: la vo-

luntat de decidir el futur del país i les relacions amb els pobles veïns. El resultat és que molta gent hem treballat plegats, ens coneixem més i tenim una xarxa més rica.

- No se sent decebuda per la resposta dels polítics a la manifestació al llarg d'aquest any?

Sí, això també. Mira, fa uns anys els polítics deien: 'no podem avançar gaire perquè no sabem qui tenim al darrere'. Ara ja no ho poden dir, perquè és evident que la societat anem al seu costat o fins i

tot per davant. I sembla que d'això encara no se n'acaben de fer al càrrec. És una situació una mica especial que s'ha de corregir. La societat va començar a desbordar els polítics fa un any i no s'ha arreglat. Per tant, sí, és lògic que hi hagi un sentiment de decepció i és el moment d'exigir als polítics que recuperin el lideratge del país.

- I com s'ha de fer per avançar?

El clam popular és polític, té molta força i pot servir per pressionar, però la formulació i l'estratègia de com s'organitza el país i de com s'estableixen les relacions amb els altres països veïns les han de fer els polítics. Per tant, els hem d'exigir, més que mai, que facin la seva feina.

- Malgrat tot, percebo optimisme en el seu to...

Si no fos optimista no seria la presidenta d'Òmnium Cultural. Avançarem, n'estic convençuda.

- Hem parlat de la resposta dels polítics. Com valora la resposta ciutadana al llarg d'aquest any?

La societat ha fet passos molt importants cap endavant. Mira què diuen les enquestes quan es pregunta sobre la relació amb Espanya, per exemple. Una altra prova claríssima: les consultes sobre la independència, especialment la de Barcelona. Jo diria, respecte d'això, que al llarg d'aquest any ha passat una cosa molt important, que és que s'han reconciliat el catalanisme pràctic, que és aquell que no vol ser estafat econòmicament, i el catalanisme romàntic i identitari, que vol el ple domini de la nostra cultura i la nostra llengua. És a dir, la defensa de

la llengua davant dels atacs de les institucions espanyoles, d'una banda, i la reivindicació de voler administrar el fruit dels nostres esforços, de l'altra, són dues coses que han anat separades i ara caminen juntes. Ja no es diu allò de la butxaca és una cosa i el cor n'és una altra. Per sort, el catalanisme de butxaca i el del cor ja van junts.

- Aquesta enquesta del CEO de la qual parlava indica precisament que l'espoli és un dels arguments creixents de l'independentisme, però a la vegada hi ha una forta ofensiva de les institucions espanyoles intentant imposar un discurs segons el qual les comunitats autònomes són insolvents i generen dèficit...

Hem de vigilar perquè el nacionalisme espanyol és molt fort i és cert que fa cada vegada més aquest discurs mentider. I dic que hem de vigilar perquè ja sabem que una mentida dita moltes vegades amb un to de veu molt fort pot acabar semblant veritat. I ho fan de manera molt hàbil des de les institucions centralistes espanyoles. És evident que hi ha duplicitats en les administracions, però la que sobra no és l'autònoma precisament. Què vol dir, per exemple, que l'administració espanyola mantingui el mateix nombre de funcionaris cada vegada hi ha un traspàs de competències? Això és absurd. La crisi ha demostrat que l'espoli no es pot aguantar. Quan no hi havia crisi ens podíem permetre de pagar un 10% del nostre PIB perquè ens deixessin més o menys tranquils. Ara que ja hem obert els ulls no els podem tornar a tancar.

- Hi ha qui insinua que les entitats

que van impulsar la manifestació del 10-J han abandonat el moviment...

Això no és cert. I cal recordar que la funció d'Òmnium no és d'organitzar manifestacions. Només ho fa en ocasions excepcionals i el 10 de juliol passat ho era. Una de les maneres d'actuar va ser, aleshores, la manifestació, però nosaltres actuem cada dia i fem molta feina: tota mena d'activitats culturals, d'acollida d'immigrants, etc. No hem abandonat en absolut.

- Què és el que més recorda d'aquella manifestació?

La sensació de felicitat i de comunió, de compartir sentiments amb gent molt diversa: sindicats, patronal, col·legis professionals, joves, grans, homes, dones, acadèmics, tota mena de professionals. Aquesta sensació de voler avançar junts em va emocionar i em va quedar gravada. La comunió.

- I què n'ha quedat?

Un sentiment de fortalesa. La societat civil ens sentim més forts. No crec que aquesta comunió de la qual parlava s'hagi esvaït. Cada setmana hi ha alguna iniciativa o plataforma nova que vol apretar. I sí, són moltes, diverses i potser dividides, però això és normal en una època de turbulència política com la que vivim. I, malgrat tot, alguna cosa hem canviat en el llenguatge dels polítics. En aquest nostre país els polítics han estat sempre molt prudents i ara s'adonen que, en aquests moments, per ser prudents ja cal dir les coses força més clares que no abans. Potser és poc, però ja és un primer pas. ■

Patrícia Gabancho

Quan la gent arriba a un nivell de consciència difícilment reula. Quan t'adones que no tens prou llibertat per a poder fer el teu propi procés de desenvolupament, de convivència social i cultural, això ja no s'esborra, i continua essent així mentre no canviï la realitat. La consciència no es perd, es perd el grau de mobilització perquè això depèn de les circumstàncies de cada moment. La traducció política d'aquesta energia social ha estat molt deficient, o ha estat la que

havia de ser, poc madura; i per una altra banda, l'organització ha continuat avançant, perquè ara es fa el procés cap a l'Assemblea Nacional Catalana, o també hi ha la iniciativa de tots els municipis que es van declarar moralment exclosos de la constitució espanyola. Hi continua havent un esforç d'organització per a mantenir el moviment vigent. I encara ens falta maduresa política perquè això es tradueixi al parlament.

Ferran Requejo

La manifestació va ser una reacció a la sentència del Tribunal Constitucional contra l'estatut, però posteriorment hi ha hagut dos cicles electorals, al parlament i les municipals, que han comportat en el primer cas un canvi de govern. Crec que aquesta legislatura tindrà dues etapes. L'actual seran els dos primers anys en la qual el votant independentista està en situació d'«stand-by» esperant què farà el

nou govern de CiU amb la proposta estrella de pacte fiscal basat en el concert. La segona etapa, quan s'hagi vist que això no pot fructificar després d'una negociació amb el PP posterior a les eleccions espanyoles, serà una forta onada de creixement de l'independentisme. Aleshores, el govern català s'haurà de plantejar quin és el seu pla B d'acció.

Punxant ací podeu veure el film de VilaWeb TV sobre la manifestació del 10 de juliol de 2010

Alfred Bosch

En concret no va servir per a res, però en general va servir per a molt. De manera semblant a les consultes, tot el que es fa des de la societat civil marca fites que canvien la mentalitat. I al capdavant els canvis es produeixen per les mentalitats, i no perquè s'aprovi una llei al parlament o perquè es negociïn uns duros de més o de menys. I aquella manifestació ens va fer veure que la Catalunya que surt al carrer i que omple els carrers de la capital vol la llibertat. La

imatge és tan gràfica i tan simple com això. Els vots són importants, però les fotos també. I aquella foto d'un milió de persones, o les que fossin, que omplien de dalt a baix tot el passeig de Gràcia, amb gent als carrers laterals vessant per tot arreu, aquella imatge d'unitat i de rotunditat amb els líders institucionals del país, amb una entitat cívica com Òmnium encapçalant l'esperit de la manifestació, val més que mil convocatòries electorals.

Josep M. Terricabras

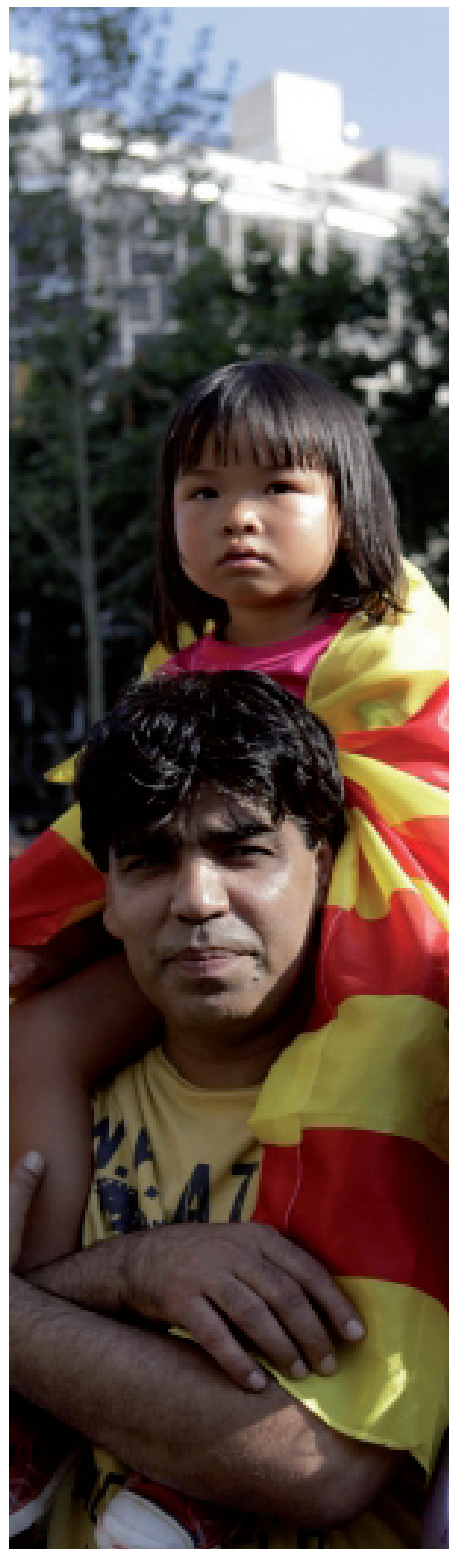
Si mirem no només aquest any, sinó un any abans i tot, estem incomparablement més bé. Em sembla que el 10-J va representar un moment alt en un procés important de consciència nacional i de consciència independentista. Em sembla que va començar a Arenys de Munt, ja. La retallada del TC va ser un punt i a part absolut. És interessant tenir en compte que fa un any això ho va organitzar Òmnium i l'acció no era dels grups

polítics i tampoc es podia esperar que en traguessin immediatament conclusions. Va ser un punt d'inflexió per a la societat civil catalana. Hi ha dues línies paral·leles. La que van fer els partits, i tant CiU, com Esquerra, com ICV i altres grups independentistes, i la que va fer la societat civil: les enquestes diuen que un 43% de la població votaria per la independència. I això em sembla que també és resultat del 10-J.

Salvador Cardús

Als polítics, la manifestació els va agafar amb el pas canviat. Era un moment de profunda desorientació pel final fracassat d'un procés de reforma estatutària on havien posat totes les esperances. No tenien pla B i havien volgut fer creure que

al final tot se salvaria. Era com si encapçalassin el seu propi enterrament o, si més no, el del seu propi projecte. Per tant, la manifestació va accelerar el procés de desengunament del tripartit i va ser un crit d'atenció a CiU.

Què cal fer amb l'extrema dreta?

Després dels atemptats a Noruega Europa torna a preguntar-se què cal fer amb l'extrema dreta, que evidentment ha augmentat la seva influència els darrers anys. Us oferim una anàlisi sobre com s'ha produït l'ascens de l'extrema dreta a Noruega i les opinions de Guillem Agulló, Marcel Mauri i Xavier Antich

L'auge de l'extrema dreta a Noruega, com a tots els països escandinaus, ha estat molt notable els darrers anys. De fet ara mateix al parlament noruec el segon grup polític és el Partit del Progrés, d'extrema dreta.

El resultat de les eleccions fetes el 2009 va atorgar 64 diputats (tres més dels que tenia) al Partit Laborista que les va guanyar. Però l'extrema dreta va pujar també tres diputats fins els 41 del Partit del Progrés. La tercera posició va ser pel Partit Conservador, que va aconseguir 30 escons, guanyant-ne set i després van entrar al parlament altres partits menors, entre els quals els Socialistes d'Esquerra amb 11 diputats (quatre menys que en la legislatura anterior) i el Partit de Centre que va mantenir els 11 que tenia. El resultat va permetre crear una coalició entre els Laboristes, els Socialistes d'Esquerra i el Partit de Centre amb el laborista Jens Stoltenberg al capdavant. Aquesta coalició havia estat formada ja després de les eleccions del 2005 i presentava com a novetat que els Socialistes d'Esquerra, antigament molt crítics amb els laboristes, participaven al govern i que els Centristes col·laboraven amb un govern d'esquerres.

Crítica de l'extrema dreta al sistema electoral

El parlament noruec només té una cambra i és triat amb un sistema de representació proporcional sobre la base de 19 districtes. A més es trien 19 escons de base nacional. I aquesta és una de les fonts de les discussions actuals. L'extrema dreta, especialment, reclama un canvi del sistema electoral ja que afirma que menysté el pes de la capital Oslo respecte a les àrees rurals. Alguns grups han estès

L'extrema dreta, especialment, reclama un canvi del sistema electoral ja que afirma que menysté el pes de la capital Oslo respecte a les àrees rurals.

La violència política, amb resultat de mort, no és habitual a Noruega. Entre 1970 i 2011 només hi ha 15 actuacions que la policia noruega ha definit com a terrorisme.

Imatge aèria de l'illa d'Utoeya, als afores d'Oslo

molt el discurs de que les eleccions són un frau preparat per a impedir la victòria de l'extrema dreta que té més força a les àrees urbanes. Tradicionalment els laboristes i els conservadors eren els dos grans partits i no havien qüestionat mai el sistema electoral. La irrupció del Partit del Progrés ho ha canviat això.

El Partit del Progrés, d'extrema-dreta, va ser fundat el 1973 com un partit contrari als impostos i ja aleshores partidari de controlar la

immigració. El partit es va presentar per primer cop a les eleccions el 1973 obtenint quatre escons. Al 1989 en va obtenir 22 i el gran salt endavant el va fer en les eleccions de 2005 quan de 26 va passar a 38. Posteriorment al 2009 en va obtenir 41, amb el 23% del vot popular, el que el convertia en el segon partit del país. Efectivament el partit aconsegueix molt millor resultat en les ciutats, sobretot a Oslo, que no a les àrees rurals, fet que l'ha portat a criticar el sistema electoral. Al nostre país el Partit

del Progrés manté relacions amb el Partit Popular al sud i amb el Front Nacional al nord. Una de les idees força del Partit del Progrés ha estat la reducció forçosa del nombre d'emigrants i especialment del nombre de persones que reben asil polític (Noruega és un dels països més generosos del món en aquest sentit). Així ha fet campanya reclamant endurir les condicions per a demanar asil, impedir la reunificació familiar de les persones que demanen asil o fins i tot prohibir per llei que puguin demanar asil persones procedents de determinats països com Somàlia o Afganistan. Les seves campanyes han estat molt agressives pel que fa a les imatges, com ara usant imatges d'emigrants en actitud de robar o d'atacar amb armes.

La potent irrupció del Partit del Progrés ha tingut com a efecte colateral la pràctica desaparició dels petits partits d'extrema dreta que havien estat molt actius en la dècada dels noranta. De fet només el Partit Popular Noruec segueix funcionant però no es presenta a les eleccions des del 2001.

La violència política, amb resultat de mort, però no és un fet habitual a Noruega. Entre 1970 i 2011 només hi ha 15 actuacions que la policia noruega ha definit com a terrorisme. En tots aquests anys només una persona va morir i tretze van resultar ferides. De bombes només n'havien esclatat dues i només hi havia hagut un intent d'assassinat. Cal remarcar però que la majoria d'aquests atacs corresponien a venjances entre grups polítics d'altres països que tenien refugiats vivint a Noruega. Des de grups kurds a iranians o somalis, per exemple. Els atemptats eren molt selectius, pràcticament sempre passaven a Oslo. Atribuït de forma oficial a l'extrema dreta només havia hagut abans un atemptat amb bomba el 1994 contra una casa ocupada per un grup d'extrema esquerra. Hi ha reivindicacions i discussions sobre alguns altres incidents però no han estat qualificats com a 'terrorisme' per la policia noruega. El 1987 va haver-hi una bomba contra una caserna de la policia que va fer un mort i que s'atribueix a l'extrema dreta. ■■

Actualment hi ha prop de mig milió d'emigrants a Noruega, fet que equival a un onze per cent de la població total. La immensa majoria, però, es concentren a Oslo on els emigrants representen el vint-i-set per cent de la població. Cal aclarir, però, que més de la meitat de les persones considerades com a emigrants tenen de fet la ciutadania noruega.

Els cinc grups més grans d'emigrants són els polonesos (60.000), els suecs (34.000), els paquistanís (31.000), els iraquians (27.000), els somalis (27.000) i els alemanys (24.000). En total el nombre d'emigrants de països membres de la Unió Europea s'acosta a prop dels 200.000.

Entre els emigrants de fora d'occident hi ha una gran proporció de militants polítics perseguits en els seus països d'origen ja que Noruega ha portat a terme des de la dècada dels vuitanta una política molt activa de concessió de refugi.

No sabem quina serà
la cançó de l'estiu
però sí els productes
que utilitzaràs més.

A la categoria **DESTACATS** de www.capraboacasa.com trobaràs els productes que més utilitzaràs aquest estiu: tot en **barbacoes, gelats, bronzejadors, insecticides** i molt més...

I recorda: en aquesta categoria, la resta de l'any trobaràs **el fullet amb totes les nostres ofertes, les promocions exclusives de basar** i la informació que més t'interessa.

Vagis on vagis, gaudeix d'aquest estiu amb www.capraboacasa.com

Entrevista de Montserrat Serra

Xavier Antich:

'S'ha de perseguir el delictes, però no la discrepància d'opinions'

Davant de fets com els d'Oslo, quina és la primera idea que li ve al cap?

El primer que penso és que tenim un problema com a societat europea. La història ens ensenya que aquests fets, que són petites remors, poden acabar tenint molta transcendència. Hi ha alguna cosa que atempta al cor europeu, i és el respecte a la diferència. El perill no ve de fora sinó de la intolerància secular. Sobre això no estem vacunats ni podem estar tranquils.

A quins pensadors hem de tornar perquè ajudin socialment a lluitar contra l'extrema dreta?

Hauríem de tornar a la tradició il·lustrada i laica, de respecte a la diferència i a la diversitat, una tradició que ve de tres segles enrere. I respecte als pensadors del segle XX, jo retornaria als teòrics que han pensat en la idea que l'essència d'Europa és la seva capacitat d'acollida, una tradició de pensament molt forta que sovint no ha tingut un correlat polític. L'essència d'Europa és la capacitat que té d'acollir i d'enriquir-se amb la tradició dels altres. De fet, aquesta és l'herència grega: el deute d'hospitalitat amb l'estranger. Grècia ho institueix fa vint-i-cinc segles i aquest deute recorre els grans moments de la cultura.

En aquest sentit, el govern de Noruega ha estat taxatiu, no es modificarà la legislació.

La posició del govern noruec és assenyadíssima. Ha dit que el seu model polític i jurídic és intocable, que no s'ha de fer marxa enrere. Per a mi és un exemple polític de maduresa democràtica. Cal fomentar la defensa del model que s'ha anat creant des de la Il·lustració.

Però a Noruega el segon partit més important és d'extrema dreta i s'ha de recordar el precedent del nazisme, que va arribar al poder per via electiva.

Aquest és el problema, que la societat no perdi el rumb. I per això cal fomentar l'educació, el paper dels mitjans de comunicació, s'ha de perseguir la xenofòbia i el racisme... I encara que sembli un tòpic, s'ha de fer molta pedagogia. Perquè tots els partits d'extrema dreta es fonamenten en la mentida i això ho sabem molt bé aquí, amb les mentides que diu Plataforma x Catalunya. El 99% dels seus missatges són mentida. I, a més de desmentir, també cal explicar la importància de la immigració pel model europeu. La pedagogia és inesgotable, no s'acaba mai.

Vostè no és partidari d'il·legalitzar cap partit?

No, de cap manera. La majoria de països europeus tenen lleis que consideren un delictes la xenofòbia, el racisme i la incitació a la violència. Allò important és que el sistema judicial funcioni, i cal demanar al sistema judicial que estigui atent per sancionar, penar, accions i manifestacions d'aquesta índole. En canvi, amb la prohibició s'entra en un tema perillós. En tenim un exemple molt proper amb la il·legalització de Batasuna. La idea és que s'ha de perseguir el delictes, però no la discrepància d'opinions.

L'extrema dreta de la primera dècada del segle XXI, és diferent de la del segle XX?

En essència és la mateixa, perquè els principis que les mou sempre són dos: l'ambició de la puresa i l'al·lèrgia per la diferència. Aquesta ambició de puresa es tradueix, per exemple, en manifestacions com les de Plataforma x Catalunya: 'primer els de casa'. Els de casa? Què vol dir això? Aquesta puresa no existeix, de fet no ha existit mai. El racisme modern té les mateixes arrels que el racisme servocroat, que el racisme nazi, que el racisme anglès dels anys seixanta... És el mateix de fa segles. ■

Entrevista de Bel Zaballa

Guillem Agulló:

'La intolerància hauria d'estar tipificada al codi penal'

Al seu fill el va matar l'abril de 1993 un grup de neonazis. Es deia com ell, Guillem Agulló, tenia divuit anys, havia nascut a Burjassot i era militant de l'organització juvenil independentista Maulets. Diu Agulló que les mostres de suport a la família els ha fet 'més forts que mai' perquè el dolor els 'ha compromès' en la lluita contra el racisme i el feixisme al País Valencià.

Quines eines té la societat per fer front a l'extrema dreta?

Les eines passen pel codi penal. La democràcia no ho cobreix tot. Els atacs i atemptats per odi, xenofòbia i racisme, en definitiva, la intolerància, hauria d'estar tipificada al codi penal. Crec que si il·legalitzaren i posaren en presó la gent que fomenta l'odi no tindrien ganes de continuar.

N'hi ha prou amb modificar el codi penal?

No necessàriament, però com que campen amb tanta impunitat, ningú no els diu res i fins i tot són emparats pel poder polític i policíac (em consta que això és així), si el codi penal els poguera marcar i aturar-ne l'activitat, ja seria una passa important.

No temeu que la il·legalització

pugui tenir un efecte contrari al desitjat?

Tinc els meus dubtes que això passés, però en tot cas, el que està clar és que no hi ha cap opció política que justifique cap mort. Les ideologies de tipus xenòfob inciten la violència, i això provoca més morts. Per tant, s'haurien d'il·legalitzar.

Per vostè, doncs, la clau és que la incitació de l'odi estigui tipificada perquè no quedi impune?

Sí, n'estic convençut. A València joestic vivint la impunitat! Em fan pintades sobre el meu fill i ningú no fa res. Ací què passa? Són impunes i estan protegits, i això fa que cada vegada estiguen més crescuts i envalentits, perquè saben que aquest tipus de discurs queda, que la gent que no es troba en una situació de normalitat econòmica s'agafa a les actituds xenòfobes i racistes.

Els últims anys hem vist un augment de l'extrema dreta a tot Europa, també a casa nostra, i molt sovint relacionada amb un discurs contrari a la immigració.

Els sistemes neoliberals, quan necessiten gent migrada, obrin les

portes per a l'explotació. I com que ara no cal tanta mà d'obra perquè estem en crisi, el discurs fàcil dels xenòfobs és culpar els immigrants de la pèrdua de llocs de treballs. Però que no s'equivoquen, els que estan al servei del neoliberalisme saben que això ho produeix el mateix sistema, i aquests grups xenòfobs són també part del sistema. Els grups d'extrema dreta estan alimentats pel propi sistema.

Al vostre fill, però, el van matar perquè era independentista...

Sí, el cas del meu fill és diferent. Ell era independentista i anti-nazi i l'assassinaren perquè representava tot això, i també perquè era jove. Amb la mort de Guillem volien aturar, d'un cop, tot el jovent independentista, que ha reaccionat amb força.

A què es deu que el País Valencià sigui un dels territoris amb més agressions per odi, segons l'informe Raxen?

És producte de la transició democràtica, quan varen pujar al poder els hereus del franquisme. Però el País Valencià també és un dels llocs on més gent es mobilitza. Portem trenta anys mobilitzant-nos, tot i que possiblement ara ho fem més que abans. ■■■

Entrevista d'Albert Lloreta

Marcel Mauri:

'El boig dispara, però algú altre li ha inflat les idees'

Un classe política transparent, uns mitjans de comunicació reflexius, educació, cultura i justícia social són els ingredients que Marcel Mauri, president d'Òmnium Barcelona Nord i professor de deontologia periodística a la Universitat Pompeu Fabra, ens planteja per combatre la xenofòbia i l'extrema dreta.

Quines eines tenim per a fer front a l'extrema dreta?

La principal arma que tenim és l'educació. La formació de la nostra gent és la millor fórmula per a lluitar contra el pensament únic, la xenofòbia i l'extrema dreta. La cultura dota les persones d'instruments bàsics per a ser lliures en el pensament, és la millor fórmula.

I a nivell pràctic?

Hem de fer servir bé tots els instruments que conformen la democràcia. Ens cal una classe política forta, transparent, que expliqui bé la tasca de govern, que faci participar la població en les decisions que prengui. També cal tenir mitjans de comunicació responsables que no es dediquin a explicar rumors i comentar estereotips. Que facin la seva tasca: permetre a la ciutadania pendre decisions importants amb un dret a la informació garantit. I, sobretot, que hi hagi justícia

social. La xenofòbia s'alimenta de les situacions de crisi.

Els partits d'extrema dreta o neonazis han d'il·legalitzar-se?

Jo crec que hi ha unes línies vermelles que com a societat no podem creuar, com els drets humans, el respecte a la vida, la no incitació a l'odi i a la violència... Tots aquests valors humans bàsics de la nostra societat no es poden pactar, formen part dels nostres gens.

Cal buscar la forma d'aturar qui maltracti aquests valors. Quan es produeixi una extralimitació, hem de tenir garanties que el nostre sistema democràtic sabrà aturar-la abans que sigui massa greu. No sempre és així, per lentitud o bé per ineficàcia, perquè es permet que determinats discursos polítics puguin presentar-se a les eleccions. És complicat trobar el límit d'on acaba la llibertat d'expressió i on se sobrepassa aquesta llibertat. El problema és que el boig dispara, però algú altre li ha inflat les idees.

No és més efectiu no fer-los tant de cas, no parlar-ne tant?

Hi ha aquella vella màxima: 'Que parlin de mi encara que sigui malament.' Jo no en tinc la clau, no sé quina és la fórmula per a lluitar contra la xenofòbia des dels mitjans. S'han provat diverses ma-

neres de tractar la informació per combatre aquests discursos extremistes. Hi ha una onada d'extrema dreta que informativament és molt difícil d'aturar, a nivell europeu i, per tant, és més difícil de combatre. Potser la millor manera seria informar del que explica aquesta gent, sense embuts, però no es pot resoldre amb una peça breu d'un diari o amb un minut i mig d'un informatiu. Són missatges que els mitjans han de tractar amb molta cura.

Què vol dir exactament 'tractar-ho amb cura'?

Cura vol dir temps, espai per a la reflexió, vol dir allunyar-se del dia a dia, cosa molt complicada per les rutines professionals. En el cas televisiu en formats de reportatge, en el cas del paper més aviat en format de revista de diumenge, que no se'n doni publicitat gratuïta però que tampoc no se silencii perquè és una realitat que existeix. Explicar-ho, posar-ho en context, treballar bé aquesta informació. Analitzar amb més profunditat, no fer d'altaveu de les seves notes de premsa. Si cal, rebatre les idees que s'exposen, posar en evidència els contrasentits i les mentides. Més reflexió i més interpretació.

Entrevista de Laura Ruiz

Miquel À. Essomba:

'Cal educar perquè ningú no es deixi ensarronar amb discursos intolerants''

L'extrema dreta té cada vegada més seguidors a Europa?

Sí, però no només hi ha un únic model d'extrema dreta, n'hi ha diversos. N'hi ha una d'activa, que pot arribar a desenvolupar atemptats com els de Noruega, i n'hi ha una altra de més passiva, que no està organitzada. Són ciutadans i ciutadanes que mai no cometrien una agressió, però en el subconscient consideren que la realitat social diversa és una anomalia que hauria de ser eradicada.

Com es pot canviar el subconscient d'aquests ciutadans?

Amb educació i cultura, perquè en el fons el problema és la negació de la diversitat. Si ens hi fixem, els partits d'extrema dreta no només neguen el multiculturalisme sinó que també són sexistes, tenen poques dones al capdavant, homòfobs, adversos a la diversitat biològica, tenen unes determinades idees fonamentalistes... Tot plegat no és una casualitat. El públic al qual s'adrecen rebutja tot allò que fa olor de diversitat perquè significa una amenaça per a ells. Des de l'àmbit de l'educació, cal desconstruir aquest axioma que es troba en el fons de la seva mentalitat. Cal donar-los capacitat crítica perquè es qüestionin totes aquestes idees.

Aquesta educació també serveix per als grups organitzats d'extrema dreta?

En aquests casos podem fer-hi ben poca cosa... Tenen comportaments molt sectaris i rebutgen des del principi l'educació i la cultura. Als seus votants, però, sí que se'ls pot explicar que la realitat és molt complexa i se'ls pot educar en una mirada global. El problema és que no naixem amb aquesta mirada, cal formar-la.

Com és que no naixem amb aquesta mirada global?

Perquè, evolutivament, els éssers humans naixem amb un cervell molt més programat per buscar les diferències que no per buscar les similituds. Per al nostre cervell és molt més complex trobar elements que es relacionen que no pas que es distingeixen. Davant d'aquesta tendència natural, des de la cultura hem de tenir la capacitat de crear una forma diferent de relacionar-nos, acceptant la diversitat.

Quines serien les eines concretes per a educar en la diversitat?

Una de fonamental és la de modelatge, perquè els humans aprenem per imitació. És a dir, cal positivament totes les idees predeterminades:

que al Liceu no només s'hi facin òperes sinó espectacles contemporanis de qualitat. D'altra banda, cal dotar els nens de capacitat crítica. També és molt important el paper que hi juguen les famílies, tot i que per això cal una bona condició social.

Precisament en una situació de crisi com l'actual creixen els discursos xenòfobs...

Sí, hi ha un grup de ciutadans reconvertits a l'extrema dreta a causa d'aquesta situació. En una Europa que trontolla, la realitat diversa és l'ase dels cops. Per combatre aquesta tendència s'ha de treballar en positiu. Tanmateix, l'educació positiva no serveix de res si no es complementa amb totes les armes de la llei possibles per excloure els grups d'extrema dreta. Quan hi ha partits que vulnereu els drets humans amb el seu discurs i les seves propostes cal que la justícia els persegueixi.

Ets partidari de prohibir-los ?

No, perquè pot crear un cert victimisme i, fins i tot, reforçar-ne el suport i l'adhesió. Potser no els dotaria de recursos econòmics i perseguiria els comportaments delictius tipificats que puguin tenir. Prohibir no serveix de res si no s'educa la mirada global i positiva

Juliol 2011

1

Trias, batlle de Barcelona trenta-dos anys després de governs del PSC. En un dels primers decrets cessa el cap de la Guàrdia Urbana, Xavier Vilaró.

La constitució de l'ajuntament es fa dies després a causa de la polèmica que enfronta CiU i el PP per un regidor. Finalment el Tribunal Constitucional l'atorga al PP i provoca la protesta i la desconfiança de CiU.

Strauss-Khan, en llibertat condicional sense fiança. L'ex-cap de l'FMI és posat en llibertat condicional després que emergeixen dubtes sobre la credibilitat de la cambrera del Sofitel de Nova York que el va acusar d'intent de violació. Strauss-Khan no pot, però, abandonar els Estats Units.

2

Després d'una llarga polèmica entre els estats membres la Unió Europea aprova l'ajuda urgent de 12.000 milions per a evitar la fallida de Grècia. Els mercats continuaran però especulant i atacant les economies perifèriques, inclosa la italiana que fins ara n'havia quedat al marge d'aquests moviments.

El Marroc aprova aclaparadorament la reforma constitucional. Entre altres mesures redueix la importància del paper del rei i proclama el tamazigh llengua oficial al costat de l'àrab. Dies després esclatarà una polèmica en saber-se que un article de la constitució va ser canviat la nit abans del referèndum sense que els votants ho sabessin. L'article feia referència a la relació entre el rei i els tribunals de justícia.

3

Cinc anys de l'accident de metro més greu d'Europa. Quaranta-tres persones van morir a la línia 1 de València. El president Camps mai no va voler rebre les víctimes. En canvi el president Fabra, en la primera conferència de premsa després de ser proclamat candidat, va anunciar la seva disposició a fer-ho.

4

La policia desallotja els acampats de Palma i de Castelló. Són les darreres acampades del 15M que quedaven drets. Una part dels acampats es va sumar a una marxa a peu cap a Madrid.

El PP tanca Gandia TV 'temporalment'. Posteriorment comença a emetre una televisió vinculada al nou batlle popular. La Generalitat Valenciana ja havia intentat tancar abans aquesta cadena de televisió que emetia en català.

5

La direcció de la SGAE quedarà en mans d'una comissió rectora. La denúncia de les irregularitats provocades per la direcció genera una enorme crisi que ensorra encara més el prestigi d'aquesta entitat de gestió. Molts dels cantants que defensaven la SGAE expressen la seva estupefacció pels fets mentre les organitzacions contràries a la SGAE entenen que les irregularitats donen la raó a les seves crítiques sobre l'opacitat de la institució.

L'extrema dreta ataca l'Fnac de València per impedir la presentació d'un llibre de Vicent Flor que precisament analitza els moviments 'blavers'. Els organitzadors critiquen amb duresa la policia que va triagar més de mitja hora a aparèixer.

Cronologia

6

La Iniciativa Legislativa Popular (ILP) Televisió Sense Fronteres es debatrà finalment al congrés espanyol. Després d'intenses negociacions el PSOE accepta que la ILP sigui presa en consideració.

L'Eurocambra no admet l'esmena en defensa de l'etiquetatge en català. Aprova una directiva que obliga a etiquetar qualsevol producte com a mínim en una llengua oficial de la Unió, fet que torna il·legal l'etiquetatge només en català.

7

CiU i PP enllesteixen un acord pel pressupost i la llei òmnibus. L'escenificació d'aquest acord provoca temor en l'esquerra i el PSC maniobra per a no deixar que el PP ocupi un terreny central en la política catalana. Fruit d'això seran acords amb CiU sobre diverses lleis que aniran fent-se públics al llarg del mes.

El polèmic nou batlle popular de Badalona, Garcia-Albiol, dóna de baixa del padró a 466 badalonins que considera que són immigrants il·legals.

Rupert Murdoch tanca News of the World per l'escàndol de les escoltes. L'escàndol acorrerà el magnat de la informació que renunciarà dies després a la compra de la plataforma Sky i crea problemes importants a diversos polítics britànics que es veuen involucrats en les escoltes. Els Estats Units anuncien també una investigació.

8

El Suprem espanyol ratifica la paral·lització del pla del Cabanyal. L'ajuntament protesta contra aquesta decisió, que és celebrada pels veïns com una victòria.

Rubalcaba anuncia que deixa el govern espanyol per a ser el candidat del PSOE a les eleccions que probablement tindran lloc en la tardor. Amb aquesta decisió vol concentrar-se en una campanya que en principi tothom dóna per perduda. Unes setmanes després les primeres enquestes oficials anuncien un repunt de la intenció de vot al PSOE, però encara amb una victòria clara dels populars.

Berlusconi anuncia que no es presentarà a les properes eleccions.

9

Milers de manifestants demanen la independència al centre de Barcelona en una manifestació convocada per a commemorar l'any de la històrica manifestació organitzada per Òmnium Cultural. Precisament el fet que Òmnium no formi part de l'organització d'aquesta manifestació provoca crítiques entre els convocants.

Els treballadors de RTV Mallorca celebren una festa per a denunciar-ne el tancament que portarà a terme el nou govern del PP al Consell de Mallorca. Institucions i grups de tota l'illa s'uneixen a les protestes i reclamen el manteniment de la televisió, coneguda per la seva qualitat i el seu compromís amb la llengua catalana.

El Sudan Meridional celebra la independència. Ho fa en presència del president del Sudan, primer estat en reconèixer el nou estat africà. Una setmana després la bandera del nou estat és hissada en les Nacions Unides.

10

Un centenar de gegants participen en una innovadora 'flashmob' a Arenys de Mar

11

Òmnium estudiarà la insubmissió fiscal si l'estat no accepta el concert. Així ho anuncia en un acte multitudinari a l'Auditori de Barcelona, en el qual ret homenatge als fundadors de l'entitat, que just aquest dia fa cinquanta anys. El compromís d'Òmnium és el d'estudiar de quina manera es podria portar a terme l'objecció fiscal en el termini de quatre anys si no s'aconsegueix abans el concert econòmic.

Bonig i Recoder es reuneixen amb el ministre Blanco pel corredor mediterrani.

12

El sastre de Forever Young diu que és evident que el President Camps no ha pagat els seus vestits. Aquesta declaració acabarà essent clau per a que el jutge Flors decideixi anunciar la celebració d'un judici oral contra el president de la Generalitat, anuncia que acabarà desencadenant la seva dimissió.

El ministre espanyol de foment, José Blanco, es compromet a licitar el tram Castelló-Tarragona del corredor mediterrani el setembre. Respon així a la pressió de la Unió Europea que ha declarat prioritària la línia

Bòsnia commemora la matança de Srebrenica. Els Països Baixos ho aprofiten per a reconèixer la responsabilitat dels seus soldats, per no haver protegit en la forma que calia els civils bosnis.

13

El PP estén l'ofensiva contra el català a la Franja i anuncia que derogarà la Llei de Llengües de l'Aragó, que atorgava un tímid reconeixement al català. Aquesta declaració se suma als atacs a la llengua que el PP ha posat en marxa en tots els territoris del país on governa.

14

Una polèmica votació deixa el candidat de Comrpomis, Joan Francesc Mira, fora del Consell Valencià de Cultura. El PP decideix no votar-lo, després d'haver estat consensuat.

El Teatre Micalet inicia una nova etapa mantenint la programació teatral en català.

Cronologia

15

El president Camps serà jutjat pel cas Gürtel. El jutge Flors anuncia que hi haurà vista oral a la tardor, fet que desencadenarà la dimissió del mateix president.

Centenars de manifestants reclamen la dimissió de Camps a València.

CatalunyaCaixa, CAM i Unnim suspenen la prova de resistència europea. L'anunci prefigura la posterior 'nacionalització' de la CAM. Les caixes opinen que els altres bancs europeus no han estat sotmesos a la mateixa pressió que ells per part del govern i creuen que el format de les proves els ha perjudicat.

El govern espanyol relega Catalunya a una tasca de 'vigilància' al Prat. Després d'haver anunciat la participació de Generalitat i ajuntament en la gestió del nou aeroport que serà privatitzat en part, el govern espanyol anuncia un model de gestió que en la pràctica deixa la presència de les institucions catalanes com a simplement testimonial.

16

L'oposició demana la dimissió de Camps per l'obertura de judici.

Murdoch demana perdó a la premsa britànica en una carta que publiquen tots els diaris. El màxim dirigent de News Corporation intenta amb aquesta disculpa aturar les duríssimes crítiques que rep la seva empresa des de tots els fronts i que es tradueix fins i tot en el boicot de diversos anunciants.

Vicent Climent, rector de la Jaume I, dirigirà la Xarxa Vives, que agrupa la major part de les universitats de tots els Països Catalans.

17

El PP tanca files amb Camps tot i el silenci de Rajoy i impulsa una campanya de solidaritat amb el president que acabarà essent un fracàs.

La central nuclear Ascó II pateix una aturada no programada.

Íceta descarta que el PSC tingui grup propi a Madrid. Els dirigents socialistes segueixen discutint sobre aquesta possibilitat que finalment no sembla que vagi a existir.

18

CiU i PSC tanquen un acord pel paquet òmnibus. Aquest acord és la resposta dels socialistes als acords de la coalició nacionalista amb el PP. El PSC no vol que els populars ocupin la centralitat política i prefereixen pactar ells amb CiU per no cedir tant d'espai al PP.

Hongria provoca una nova polèmica a la UE amb l'aprovació d'una llei restrictiva sobre la llibertat religiosa.

El FIB de Benicàssim arriba a la màxima assistència històrica amb la participació de 200.000 espectadors. Antònia Font actua al festival i és la primera vegada que ho fa un grup que s'expressa en català.

19

El govern espanyol i la Generalitat de Catalunya arriben a un acord pel qual l'aeroport de Lleida-Alguaire podrà rebre vols extra-comunitaris. D'aquesta manera podrien arribar-hi vols procedents tant de Gran Bretanya com dels països de l'est, especialment de Rússia.

20

Francisco Camps dimiteix, acorralat pel cas Gürtel. Ho fa després d'unes hores intenses on pren decisions contradictòries. Primer anuncia que anirà al Tribunal Superior de Justícia a signar un document en el qual reconeix la seva culpabilitat per haver acceptat els vestits com a regal de la trama corrupta de Gürtel. Posteriorment es fa enrere i decideix dimitir per a defensar el que ell afirma que és la seva innocència.

La dimissió la fa efectiva amb una declaració institucional al Palau de la Generalitat que el govern impedeix que sigui retransmesa en directe. Al seu costat hi ha Federico Trillo, que ha negociat en el nom del PP estatal la renúncia del president valencià.

Camps proposa Alberto Fabra com a successor. El batlle de Castelló és rebut amb crítiques poc dissimulades per diversos sectors del Partit Popular valencià, especialment per la batllesa de València, Rita Barberà, però també pel president de la Diputació i batlle de Xàtiva, Alfonso Rus.

Mor el destacat periodista franquista Carles Sentís.

21

Alberto Fabra diu que assumeix 'una gran responsabilitat en un moment molt complicat per al partit'. En la seva primera roda de premsa intenta escenificar un canvi de tarannà, responent a les preguntes dels periodistes. També anuncia que rebrà a les víctimes de l'accident del Metro de València i es torna a manifestar a favor de la recepció de TV3 al País Valencià i de Canal 9 a Catalunya.

La Comissió de la Dignitat celebra l'inici del retorn dels 'papers de Salamanca', però lamenta 'els retards i dilacions'. Una delegació de la comissió rep a l'Arxiu Nacional la ministra espanyola de cultura.

22

Un doble atemptat a Noruega fa més de noranta morts. Un militant de l'extrema dreta fa explotar un cotxe bomba en l'àrea dels ministeris d'Oslo i aprofita la confusió per a assassinar a sang freda dotzenes de joves del Partit Laborista que eren reunits en una illa per a celebrar la seva escola d'estiu. Els atemptats causen una enorme commoció i tornen a posar sobre la taula el perill

que representa l'extrema dreta. L'assassí havia difós un text en el qual atacava el multiculturalisme i es definia com a cristià. En el mateix text atacava l'esquerra del seu país, a la qual considera responsable del que qualifica d'invasió musulmana.

El Banc d'Espanya 'nacionalitza' la CAM per capitalitzar-la i substitueix els administradors a sol·licitud del consell d'administració de l'entitat. El FROB injecta 2.800 milions d'euros mitjançant la subscripció d'accions i atorga una línia de crèdit de 3.000 milions d'euros de disponibilitat immediata a l'entitat, per assegurar-ne la liquiditat.

El Banc d'Espanya assegura també que 'els dipositants i creditors de la CAM poden estar 'absolutament tranquils' perquè totes les mesures adoptades són la garantia que la CAM pugui continuar operant amb normalitat'.

Barcelona anuncia que continuarà organitzant el Mobile World Congress. L'entitat organitzadora, GSMA, ha optat per continuar a Barcelona en detriment de les ciutats que volien acollir-lo com ara París, Munic i Milà. El congrés continuarà fent-se a Barcelona com a mínim fins l'any 2018 i la ciutat serà declarada capital mundial de la telefonia mòbil.

Cronologia

Lucian Freud, un dels grans de la pintura, s'ha mort als 88 anys. Freud era considerat el pintor més reconegut de la Gran Bretanya, el més influent i també el més controvertit de la seva època. També era l'artista viu més cotitzat del món.

23

Troben morta a casa seva la cantant Amy Winehouse. Winehouse era coneguda pel seu estil eclèctic, amb barreja de diferents estils com el soul, el jazz, Rhythm & Blues, el rock & roll i l'ska.

24

Allau de casaments a Nova York el primer dia de matrimonis gais. Nova York s'ha convertit en el sisè i més poblat estat nord-americà que legalitza la unió entre dues persones del mateix sexe. La mesura, una victòria per als drets dels gais i lesbianes, s'emmarca en la cursa per a les pròximes eleccions presidencials del 2012. "Aquesta votació envia un missatge a tot el país. Aquest és el camí a seguir, el temps de fer-ho és ara i es pot aconseguir", ha afirmat el governador Andrew Cuomo.

25

Milers de noruecs surten al carrer per homenatjar les víctimes dels atemptats.

Francisco Camps paga la fiança del judici amb un aval de Bankia, fet que provoca moltes protestes dels impositors.

El govern balear diu que les Illes continuaran dins l'Institut Ramon Llull, per a projectar a l'exterior la cultura catalana. Les primeres mesures del PP havien donat a entendre que abandonarien l'Institut format també pel govern d'Andorra, la Generalitat de Catalunya, el Consell dels Pirineus Orientals, la ciutat de l'Alguer i la Xarxa Llull de Ciutats Valencianes.

26

Alberto Fabra elegit president de la Generalitat en una sessió de les Corts. Camps arriba al parlament acompanyant el nou president però després se n'absenta.

S'ha mort Vicenç Badenes, un dels pioners d'internet i director del CitiLab de Cornellà.

27

Obrint Pas torna de ronda al Japó on publica un disc en versió japonesa i participa en el Fuji Festival, el més important del país.

Es mor Agota Kristof, l'autora de 'El Gran Quadern'. L'escriptora hongaresa va destacar per la 'Trilogia de Claus i Lucas', publicada per La Magrana en català.

28

El constructor i ex-president del Barça, Josep-Lluís Núñez, i el seu fill han estat condemnats per l'Audiència de Barcelona a sis anys de presó pel 'cas Hisenda'. L'ex-cap d'Hisenda a Catalunya Josep M. Huguet ha estat condemnat a tretze anys. En canvi, el financer Javier de la Rosa, per a qui la fiscalia demanava vuit anys de presó, ha quedat absolt. El jutge de l'Audiència de Barcelona ha dictat sentència després de dos anys de judici sobre aquest cas de frau fiscal.

'Ni el Barça ni el Madrid, nosaltres sí que hem trobat el millor equip del món'

La productora barcelonina El Cangrejo publica al Facebook el vídeo 'L'equip petit', un fenomen mediàtic i a les xarxes socials

Algú els va dir que hi havia un equip de futbol, el Margatània de Vilanova i la Geltrú, que no havia fet cap gol en tota la temporada. I de seguida van pensar que allò podia ser una gran història. Van decidir anar a veure'n un entrenament i ja s'hi van endur una càmera. El resultat el van publicar a la seva pàgina de Facebook dimarts al migdia amb el missatge: 'ni el Barça ni el Madrid, nosaltres sí que hem trobat el millor equip del món'. Des d'aleshores, el vídeo 'L'equip Petit' ja ha rebut més de cent trenta mil visites al Vimeo, ha estat compartit per quaranta mil persones al Facebook i ha aparegut en més d'un informatiu.

'No ens ho esperàvem gens i no teníem cap voluntat d'autopromoció', explica Roger Gómez, realitzador del vídeo i un dels fundadors de la productora El Cangrejo, juntament amb Dani Resines i Cristina Sánchez. 'No entenem

'No fan gols, però s'ho passen la mar de bé i no per això deixen de córrer i lluitar per fer un gol algun dia, cosa que de fet va acabar passant en l'últim partit de la temporada'.

les lleis d'internet', diu, recordant que els manuals indiquen que un vídeo de més de tres minuts a la xarxa difícilment pot esdevenir 'viral' i ser compartit per desenes de milers d'usuaris. Reconeix, això sí, que dominen la xarxa, que s'hi senten còmodes i que tenen molt en compte les possibilitats que ofereix. 'Internet permet no seguir necessàriament les pautes tradicionals i pot ajudar a trencar molts camins per arribar al mateix punt; la prova més clara es veu en el

món de la música', explica Resines.

Històries petites

El vídeo no els el va encarregar ningú i, segons Gómez, van decidir fer-lo, amb només dos dies de rodatge, perquè 'tenia tots els punts per ser de la mena d'històries petites que ens agrada explicar' i, per què no, perquè també podia ser la base, una primera prova, d'un projecte més ample de cara al futur.

'A vegades t'adones que els últims són els guapos'

'Tots els focus il·luminen sempre els guanyadors, però si enfoques el contrari a vegades t'adones, com podrien dir els Manel, que els últims són els guapos', diu Gómez. Per Resines, el vídeo ha sabut transmetre un valor de gran importància en l'època que vivim: 'saber gaudir al màxim del

La història d'una voluntat

que tens i no per això deixar de ser ambiciós'. 'No fan gols, però s'ho passen la mar de bé i no per això deixen de córrer i lluitar per fer un gol algun dia, cosa que de fet va acabar passant en l'últim partit de la temporada'.

Aquesta mena d'històries agraden al Cangrejo fins al punt que ens aquests moments treballen en un documental d'una hora sobre el carrer Puigmartí de Gràcia, que fa dos anys seguits que queda últim en el concurs de carrers guarnits de la festa major.

L'edició final del vídeo va coincidir amb la celebració de final de temporada del Margatània; una temporada que l'equip va acabar amb 271 gols en contra i un a favor. El Cangrejo hi va organitzar una projecció del vídeo, amb els jugadors, l'entrenador i els pares dels nens. Com a regal pel final de la lliga, va obsequiar cada jugador amb una còpia en DVD del vídeo.

El Cangrejo és una productora barcelonina fundada fa encara no dos anys per Roger Gómez, Daniel Resines i Cristina Sánchez. Tots tres són professionals amb molta experiència en el món audiovisual, que van decidir fer la seva productora perquè no es volien fer vells renunciant a fer el que volien.

Cadascún dels tres, en la seva especialitat, tenien el reconeixement professional però amb això no en tenien prou. Volien fer allò que els agradava i que cada dia constataren que difícilment els ho encarregarien. Per això van arriscar-se. Tenien un objectiu clar, volien explicar històries des d'un altre punt de vista, donar a la realitat el millor de la ficció i a la ficció el millor de la realitat. Això que sona tant bé semblava que no interessava als mercats. O així els ho deien els que compren. I hem de dir semblava, perquè com ha quedat demostrat en menys de 24 hores, interessa molt. Moltíssim. El que passa és que ells van un pas per endavant i els que compren van un pas enrere.

La seva experiència podria formar part del manual dels innovadors: fes allò amb el que creus, no miris en cap altra direcció i no deixis de persistir. Esperem que els que tenen els diners per decidir els valorin i no es llencin com voltors damunt 'L'equip petit' i ho redueixin exclusivament a un fenòmen mediàtic, devorant pares i nens.

Al darrere d'aquest vídeo hi ha molt més i és per això que ha agradat. Som molts els que estem esperant que ens donin més que allò que és previsible. 'L'equip petit' no és fruit de la casualitat. La gent del Cangrejo ha trobat a internet l'oportunitat de poder explicar allò que la televisió convencional els havia negat. No ho oblidem. El trio que forma la productora continuarà traspasant la frontera d'allò que és convencional i ens oferirà històries que ens interessaran. Ells busquen i valoren l'autenticitat, sense que això vagi contra l'estètica. El públic, la gent, els mercats també, malgrat ens intentin atipar amb altres menges menys atractives. L'estètica i allò que és autèntic poden anar agafats de braçet. El Cangrejo ja s'ha arriscat i ha superat el repte, tot emocionant el país sencer. Ara, seria emocionant veure que algunes portes que incomprendiblement encara són tancades, s'obriessin. Hi ha una generació esperant que li deixin de barrar el pas. I molt de talent que no ens podem permetre el luxe de perdre.

Montse Serra

Entrevista amb Marta Casals

'El mestre Casals volia posar la música al servei de la humanitat'

Podeu punxar sobre la mà per
veure el vídeo de l'entrevista.

Marta Casals (Puerto Rico, 1936) va ser deixeble de Pau Casals i s'hi va casar el 1957. Ella era molt jove, només tenia vint-i-un anys, i el violoncel·lista en tenia vuitanta-un. A la mort del mestre, ella es va encarregar del seu llegat, que continua vetllant (és presidenta de la Fundació Pau Casals, amb seu al Vendrell).

En un moment de l'entrevista explica: 'Al començament, molta gent em preguntava: com és que una dona tan jove s'ha casat amb un home tan gran? Primerament, que ell no té edat i, a més, jo no sóc l'única: els nens s'enamoraven d'ell, les dones s'enamoraven d'ell, els homes s'enamoraven d'ell, els vells s'enamoraven d'ell... Tothom l'estimava perquè tenia una simpatia natural, i perquè era una combinació de tantes coses que el feia home extraordinari'.

Marta Casals, vídua de Pau Casals, ha passat per Barcelona aquest juliol per ultimar els preparatius de l'homenatge al mestre, que es farà el 14 de setembre al Palau de la Música, amb motiu del quarantè aniversari de l'Himne a les Nacions Unides (també conegut per Himne de la Pau), que Pau Casals va tocar a la seu de Nova York el 1971. Aquell dia, el mestre va rebre la medalla de la Pau i va pronunciar les emblemàtiques paraules sobre Catalunya. Alhora, també se celebrarà el cinquantè aniversari del concert que va fer el músic a la Casa Blanca amb la presència de J.F. Kennedy. Durant mesos diverses associacions musicals dels Països Catalans han instat les institucions polítiques per a tornar a interpretar l'himne a l'ONU, però finalment no es farà allà. La posició de Marta Casals en relació amb aquest fet és clara. Diu: 'Que vagi per endavant que m'agradaria moltíssim que l'himne fos cantat a la Nacions Unides per un cor i una orquestra catalans, però no és essencial. És molt més important que es faci aquí, a cada poble, i que el canti tothom.'

Què va significar l'estrena de l'Himne de les Nacions Unides a la sala de l'Assemblea General a Nova York?

L'acte és d'aquells que vius una vegada en la teva vida. Era una culminació en molts sentits per a ell. El mestre aleshores tenia 95 anys però encara mostrava molta energia. Era molt clar i molt tendre i per a ell fer un himne a les Nacions Unides, que l'organització li encomanés l'himne, era com recollir en un concert tot el que per a ell la música havia significat a la seva vida.

Com ho va viure?

Ell sempre es posava molt nerviós abans dels concerts i cal tenir en compte que els dies abans se'l va passar l'assajant. Ell no va arribar-hi per dirigir i prou. S'hi va estar dos dies abans treballant i després va dirigir un concert que va durar dues hores i mitja! i després encara va ser capaç de fer aquell recordat discurs.

Podeu punxar sobre la fotografia si voleu veure en vídeo el discurs de Pau Casals a l'ONU

Se l'havia preparat el discurs?

No. Va ser completament improvisat. I per a mi és admirable com una persona de 95 anys, després de dues hores i mitja d'un concret tan intens, encara fos capaç de fer un discurs tan ben lligat com aquell. Tenir l'estat d'ànim per a dir en aquell moment el que va dir, és extraordinari.

Per ell devia ser molt emocionant.

Si no ho recordo malament, era la primer vegada que les Nacions Unides concedien a una persona la medalla de la pau. No n'estic segura del tot, però crec que era així. Per al mestre això era molt important tot i que ell insistia a dir que 'jo no m'ho mereixo això, jo només he fet el que havia de fer...'

Creu que seria possible repetir ara aquest concert? Li faria il·lusió la commemoració?

L'ONU és una organització molt complicada, que té molts i molts problemes. No ho sé. A més, l'edifici de l'Assemblea General no és un lloc per a fer-hi concerts. Encara se'n fan alguns però no tant com abans.

M'agradaria moltíssim que l'Himne fos cantat de nou allí per una orquestra i un cor catalans, però crec que això no és essencial. A mi em sembla que és molt més important fer el concert aquí i que la gent escolti l'himne i que Catalunya encapçali la pràctica de cantar aquest himne en els actes importants.

Finalment, es tornaran a publicar les partitures de les composicions de Pau Casals...

Sí. I la partitura de l'himne ja ha estat publicada. Ara qualsevol persona la pot cantar. Això em fa molt contenta.

M'agradaria moltíssim que l'Himne fos cantat de nou a les Nacions Unides per una orquestra i un cor catalans però crec que no és això l'essencial.

Poc després d'aquest concert n'hi va haver un altre igual d'important, a la Casa Blanca

Sí, aquell era un concert molt important també, perquè el mestre havia dit que no tocaria mai en un país que reconegués el règim de Franco. Però quan Kennedy va guanyar les eleccions va començar a parlar de portar la llibertat a tots els països del món. Aleshores el mestre li va escriure i li va dir que esperava que una persona tan jove i plena d'energia com era ell pogués redreçar la injustícia al món. Kennedy, evidentment, sabia a la perfecció qui era el mestre i li va respondre immediatament. Es van intercanviar cartes fins que va arribar una invitació oficial.

Per quina raó Bach li interessava tant?

Bach va arribar molt endins seu, molt. Ell va estar tocant Bach molts anys en privat fins que es va atrevir a fer-ho en públic. No tenia cap dubte respecte a que Bach era el més gran dels músics i la seva música la més important. Llavors, les suites de Bach només les tocaven els estudiants, perquè les consideraven com a exercicis.

Què fa diferent Pau Casals respecte als altres músics?

La responsabilitat. Ell no feia música per a fer-se aplaudir, per a tocar més o per a fer-ho més fort. La música era una forma de comunicar sentiments i com que la música els té tots ells el expressava tots: la joia, la tragèdia, la ira, el dolor, l'espiritualitat. Ell sempre pensava 'què vol dir aquesta música?, què vol expressar'?

Destacava per la seva humanitat

Ell era molt generós. Va sacrificar la seva vida per ajudar la gent. Però això ja ho sabem tots el que va ser capaç de fer i que fins i tot la seva vida va estar en perill...

Com diu?

Bé, en temps de guerra ell era en una llista dels alemanys de gent que havien d'afusellar. I no parlem de coses menors. Estem parlant del 1942 o 1943 amb el sud de França ocupat pels nazis que afusellaven la gent i cremaven un poble sencer només a set quilòmetres de Prada, on ell vivia.

Podeu punxar sobre la fotografia si voleu veure el vídeo del concert de Pau Casals a la Casa Blanca

Va passar por?

No en va parlar mai d'això. No crec que en tingués. Preocupació per la seva família segur que sí. Però por no crec que en tingués ell. Ell sempre deia que si una cosa havia de passar, passaria.

Un periodista li va demanar el 1946 perquè deixava de tocar i ell va dir que amb tanta misèria no es podia pensar en la música.

Ell volia posar la música al servei de la humanitat, però hi ha moment en la qual la música ha de callar perquè hi ha coses més urgents i el silenci és de vegades més eloqüent.

L'ús del silenci com a arma política ell ja l'havia aplicat abans amb la Unió Soviètica i amb el règim nazi a Alemanya.

Sí. Ell el 1927 era un dels artistes més coneguts, més celebrats i més consagrats de Rússia, un país amb una gran estima per la música. I de fet ell hi anava tot sovint, com si anés a França. Però quan va veure el que la Revolució feia als músics, als seus amics, simplement va decidir que no hi tornaria mai més. I així va ser. I es va comportar de la mateixa manera a Alemanya.

Ell ho va veure molt ràpid això...

A Alemanya ell es va plantar i va protestar quan van treure els jueus de les orquestres. Ho va tenir molt clar.

I com va reaccionar després de la derrota, el 1939?

Ell estava fent en aquell moment la gravació de les suites de Bach i simplement no va poder seguir. Es va tancar en una cambra i no va veure la llum durant tres o quatre setmanes. Va ser aleshores quan els amics van convidar-lo a anar a Prada, dient-li que això també és Catalunya, que a Prada es parla català i fa sol, tot plegat el va fer reaccionar.

Quan va trencar definitivament el seu silenci?

Ho va fer a l'any 1957 quan va tocar Bach a les Nacions Unides. S'ho va pensar molt perquè ell veia que anaven passant els anys i que ell no viuria per sempre. En aquell moment va decidir fer la seva croada personal per la pau.

I com l'agradaria que el recordessim?

M'agradaria que els catalans el conegueren més. Ell és un símbol, això és evident, però ell també era un home, amb preocupacions normals. No era una estàtua i m'agradaria molt que la gent llegís les seves biografies i el conegués millor. En definitiva era una persona que va donar tot el seu cor a Catalunya. ■■■

Cultura es fa enrere a l'hora de derogar la llei de creació de la Institució de les Lletres Catalanes

El conflicte amb les associacions d'escriptors, provocat per l'avantprojecte de llei òmnibus, s'ha resolt a favor dels creadors

Segons la nova llei, la ILC conserva la seva naturalesa d'organisme autònom adscrit al departament de Cultura. Una nota enviada per la Institució explica que també 'se'n modifiquen les funcions per adequar-les a l'evolució del teixit institucional català i a la transformació de la societat, de manera que se'n reforça el caràcter transversal i la capacitat d'interlocució amb els agents públics i privats implicats en el fet literari. S'actualitza la composició dels òrgans de govern que la formen i es reforça el paper del degà, càrrec honorífic ocupa un escriptor reconegut. La missió de la ILC a l'hora de vetllar pel prestigi dels escriptors catalans viurà un moment de dignificació institucional a través de la presentació davant el Parlament de Catalunya, com a mínim una vegada per legislatura, d'un dictamen sobre la presència pública de la literatura i el reconeixement social de les lletres catalanes'.

Però el departament de Cultura no ha cedit en la tramitació administrativa de les subvencions, que quedarà en mans de la conselleria i que es gestionarà des de l'Oficina de suport a les iniciatives culturals, de nova creació.

Segons que diu la nota de la Institució, l'acord, que es va fer públic la setmana passada a les associacions d'escriptors, traductors i guionistes representades al Consell Assessor de la ILC, 'posa les bases per a avançar cap a una modernització important de la ILC i al seu relleu, ara que el 2012 se'n celebraran 75 anys de la creació i 25 de la refundació'.

El col·lectiu de creadors en l'àmbit de la literatura ha estat molt combatiu des que es va conèixer l'avantprojecte de llei Omnibus. Per això el degà de la Institució, Francesc Parcerisas, sense deixar de ser caut, fa un balanç positiu de la situació actual: 'És important que la ILC continuï existint amb la representació de la societat civil involucrada en el món de les lletres. És evident que això no és contrari ni incompatible amb els projectes que surtin de la conselleria. Ja s'ha funcionat així fins ara. I atès com estava la situació, el fet que el departament assumeixi la llei consensuada per les associacions d'escriptors i treballada durant tot l'any passat és un pas endavant. En principi és una bona proposta i espero que al darrer tindrà recursos i polítiques que

seran beneficoses per al conjunt de la literatura catalana'.

Parcerisas també valora el fet que els col·lectius d'escriptors vinculats a la ILC (Associació d'Escriptors en llengua catalana, Associació Col·legial d'Escriptors de Catalunya, PEN Català, Associació d'Editors en llengua catalana, Premis d'Honor de les Lletres Catalanes, Consell Català del Llibre per a Infants, Gremi d'editors, Associació de Joves Escriptors en llengua catalana, Institut d'Estudis Catalans, Associació Internacional de llengua i literatura catalanes) hagin reaccionat ràpidament i unànimament. 'Tots han demostrat que la Institució és una cosa seva, i això és important. De la crisi, la ILC n'ha sortit reforçada'. ■

'És important que la ILC continuï existint amb la representació de la societat civil involucrada en el món de les lletres.'

Els valors de Bromera

L'editorial, amb seu a Alzira, celebra els seus vint-i-cinc anys

Josep Gregori,
president d'Edicions Bromera.

'La independència dels grans grups és la raó de ser de Bromera, una empresa valenta a l'hora d'assumir les noves tecnologies editorials: va ser una de les primeres editores de tenir web pròpia, molt completa i actualitzada diàriament, i va constituir, amb les editorials Cossetània i Angle, la primera plataforma de llibres electrònics en català, Edicat. Amb aquestes editorials independents i amb algunes més, ha bastit la Xarxa de Llibres i el segell de butxaca Portàtil, que es va presentar fa unes poques setmanes.

Bromera es caracteritza pel seu compromís social i per la voluntat de potenciar uns valors. És així que va constituir la Fundació Bromera per fomentar la lectura en català, que té la revista L'Illa (que edita 45.000 exemplars) i que col·labora amb Escola Valenciana i amb Metges sense fronteres.

Gregori parla d'un altre fonament de l'editorial: 'Nosaltres no hem volgut mai establir fronteres. Compartim una cultura i una llengua que també ha de ser un mercat. I el dels escriptors és un dels sectors que accepta amb més naturalitat de publicar en tots els territoris de l'àmbit lingüístic.' Li demanem si, amb les noves tecnologies i internet, Bromera deixarà de ser perifèrica. Gregori és rotund: 'Nosaltres no ens hem sentit mai perifèrics. Nosaltres fem llibres, aquesta és la cosa més important, tant se val on tinguem la seu.' I l'editor, Joan Carles Girbés, rebla: 'La perifèria és més mental que real.'

Bromera es caracteritza pel seu compromís social i per la voluntat de potenciar uns valors. És així que va constituir la Fundació Bromera per fomentar la lectura en català, que té la revista L'Illa (que edita 45.000 exemplars) i que col·labora amb Escola Valenciana i amb Metges sense fronteres.

Joan Llinares va fer una anàlisi de present i de futur: 'Avui vivim en una època molt complexa, immersos en una crisi que es pot aproximar, diuen, a la del 1929. No n'hem viscuda mai cap com aquesta. L'altre factor és la crisi tecnològica, pròpia del llibre, de les eines que afecten directament el llibre: de com el llibre ha de trobar-se a internet, en les plataformes digitals... Són fites molt complexes, però afortunadament Bromera té un camí a recórrer, i puc dir que en l'àmbit de la distribució ens mantenim.' ■■■

Avançament editorial

Joan Daniel Bezsonoff La melancolia dels oficials

Empúries Narrativa

8 de setembre a les llibreries

EL PAÍS DE LES SEGUES

Una nit, vaig somiar que anava a l'inforn. En un passadís d'hotel interminable, un hotel gairebé soviètic, topava amb el general De Gaulle, que només portava calçotets groguencs. Li vaig dir: —Mon general, ja us heu mort i no us puc matar. Em sap molt de greu. Vós sou el pitjor canalla de tota la història de França, el papa dels mentiders, l'emperador dels perjurs.

Em vaig despertar, content, i vaig trascoliar vodka... Fins al 1959, vaig admirar el general De Gaulle amb un entusiasme adolescent. Quan vaig comprendre massa tard que sempre havia mentit, vaig decidir de matar-lo... La història m'ha vençut. Van empresonar els meus millors companys. El general perjures va morir mirant la televisió. La força dels esdeveniments m'ha aspirat com l'evacuació d'una dutxa, però no he oblidat res. Res.

Tot va començar a Alger el 1957. Al meu retorn a Alger, vaig buidar el pis on havíem estat tan feliços amb l'Assià i vaig deixar les meues coses en un guardamobles. El viatge ferroviari va passar molt bé. Els tringlots, a més dels transports de la 9a divisió d'infanteria, vigilaven el tram entre Orléansville i El Affroun. Vaig simpatitzar amb el meu veí, un capellà magre, vell i molt xerraire. Feia quaranta anys que era rector a Bourlier, un poble del Sersou, prop de Burdeau. Sentia quem'ensopia i li vaig demanar que em despertés abans d'Affreville. Ens vam quedar poc temps en aquell poble, nus ferroviari sense interès. L'estació, tota blanca amb terrats de teules

romanes, retirava a una torre de la Costa Brava. El capellà m'havia agafat afecte.

—Si mai torneu a Affreville, mon comandant, heu de veure l'estàtua de monsenyor Affre. Domina tota la ciutat...

Vam pujar a l'autocar de Burdeau. una autometralladora ens precedia. Jo verificava tot el quem'havien explicat a Alger. Aquesta guerra diferia molt de la d'Indoxina. Allí era impensable de passejar fora de les ciutats sense una bona escorta com ho fèiem nosaltres. Després de la vall baixa del riu Chelif, vam endinsar-nos en un bosc, ple de pins blancs. El capellà, servicial, em digué:

—Aquest és el bosc de l'uadi Mas-sine, mon comandant...

Algunes alzines, uns olius salvatges i ginebres sobreviuen.

Entràvem a les muntanyes de l'Ouarsenis, tan imposants com el Pirineu. Vam parar a Téniet El Had

—«el coll del diumenge», em va explicar l'eclesiàstic, que havia acabat aprenent la llengua. Téniet El Had em va agradar més que Affreville. un poble de muntanya quasi andorrà, fresc i regalat. Amb el carrer major i el monument als morts com a tots els departaments francesos d'Algèria. Em vaig aprofitar de la parada per saludar els soldats de l'autometralladora.

—Tot va bé, nois?

—Affirmatif, mon commandant...

Vam pervenir al coll. L'altiplà del Sersou es descobria a sota. un paisatge quasi perfecte. Res no hi mancava. La muntanya, el cel, l'atzur i lamar. Lamar? Sí... Rostro-

llars a l'ínnit i alguns pujolets que ondulaven com la mar.

—Viviu en un país magnífic, mos-sèn.

—El país de les segues, mon comandant...

Començàvem a baixar quan, de sobte, abans de travessar un rierol, l'autometralladora es va immobilitzar. una petita piràmide de pedres i un tronc d'arbre bloquejaven la carretera. Va esclatar un tiroteig. un foc nodrit. Vam saltar de l'autocar per por que els fellagha ens toquessin el motor. En silenci, el rector, designat com a víctima prioritària pels vestits sacerdotals, va caure.

Ferit de mort. Llevat dels cinc soldats de l'autocar i de l'autometralladora, només hi havia civils.

Vaig organitzar la defensa. Amagats rere rocs, esperàvem.

El radiotelegrafista va provar debades de contactar amb l'autoritat. La muntanya dificultava les comunicacions. Calia estalviar les municions. Els mainatges ploraven, mentre els més grans cridaven d'excitació. Volien ajudar-nos! Contents que llurs jocs guerrers esdevinguessin reals. L'autometralladora, que no podia escalar el pendís, tirava a ull. A sota, el rierol vessava ple, amb un soroll d'aigüera destapada de poc. un gloc-gloc continu i inquietant. un fellagha va cridar:

—Soldats francesos, rendiu-vos a l'Armée de Libération

Nationale! No us farem cap mal...

—Vés-te'n a fer punyetes!

El tiroteig va continuar. Enmig dels trets, vuit o deu màusers si fa no fa i cinc o sis carabines Statti de so més ...

Joan Daniel Bezsonoff

Joan Daniel Bezsonoff (Perpinyà, 1963) és novel·lista, un dels artífexs de la recuperació de la literatura en català a la Catalunya Nord, al costat de Joan-Lluís Lluís. Va publicar les primeres novel·les a l'editorial rosellonesa Trabucaire, i després passà a Empúries, on ha publicat: 'La presonera d'Alger', traduïda al francès, que va obtenir el premi Just M. Casero 2003 i el premi Méditerranée 2004; 'Les amnèsies de Déu' (2006), guanyadora dels premis Crexells, Salam-bó i Maria Àngels Anglada; 'Els taxistes del tsar' (2007), traduïda al castellà; i 'Un país de butxaca' (2010). El llibre 'Una educació francesa' (L'Avenc, 2009) va obtenir el premi Lletra d'Or. Bezsonoff col·labora en diaris i revistes com L'Avenc, El Periódico i el Temps, i manté el bloc 'Can Mitrofan' (<http://mitrophane.vefblog.net/>).

A 'La melancolia dels oficials', Bezsonoff revela uns aspectes poc coneguts de la guerra d'Algèria en una evocació plena d'olors, de colors i de riures.

Les últimes estadístiques de Google fan vertigen: al maig, el gegant de les cerques va arribar a l'astronòmica xifra de mil milions d'usuaris únics. Malgrat això, l'empresa de Sergey Brin i Larry Page no ho domina tot.

Hi ha un segment, ara mateix clau en el negoci d'internet, que té vedat: les xarxes socials han quedat, fins ara, ben lluny del seu abast perquè Twitter i sobretot Facebook s'han menjat la major part del pastís i no en deixen cap engruna. I això que Google fa anys que ho intenta. El 2004 ho va provar amb la xarxa Orkut, dissenyada per l'enginyer turc Orkut Büyükkökten, però set anys després només té una incidència real al Brasil i a l'Índia. Per això mateix des de la seu central de Mountain View se'n va cedir la gestió directament a Google Brasil. El 2009, ja amb un

Facebook en creixement exponencial, el cercador californià va intentar presentar batalla al referent de les xarxes socials amb el llançament de Google Wave, l'evolució enriquida i "socialitzada" del correu electrònic. L'estiu passat es va desactivar per manca d'usuaris. I quasi en paral·lel a la defunció de Wave, Google encara va tornar a la càrrega amb Buzz, un afegitó al programa de correu Gmail que el converteix en un servei social semblant a Facebook, però que tampoc no ha arribat a fer la més mínima ombra al portal de Mark Zuckerberg.

Tot i aquests sonats fracassos, Google no desdiu i insisteix a plantar cara. Ara ho intenta amb la plataforma Google+. Google+ és, ras i curt, el projecte en el terreny de les xarxes socials més ambiciós de Google, amb què pretén "unir

En les fotografies diversos logotips a les seus centrals de les dues empreses.

contra Facebook

Amb Google+, la companyia californiana juga la darrera carta amb vista a fer forat en el negoci de les xarxes

persones, però sense la rigidesa de les actuals eines d'internet". El propòsit no és d'esgarrapar clientela a Facebook i prou, sinó també a la resta de grans noms del web més social. Per això ha basat el nou servei, que de moment s'ha llançat en fase de prova i únicament per invitació, en tres grans eines: Circles, Sparks i Hangouts.

A Cercles es formen, intuïtivament, grups d'usuaris per poder "compartir les coses adequades amb les persones adequades".

Se'n poden obrir d'usuaris (amics, familiars, companys de feina...) i compartir-hi continguts específics amb cadascun. "Interessos", per la seva banda, és un potent cercador de continguts capaç de cercar vídeos, articles i apunts de blocs que pensa que poden agradar a l'usuari perquè, quan tingui una mica de temps, tingui "alguna cosa per a mirar, llegir i compartir". I amb les Quedades, "les trobades espontànies arriben a la web per primera vegada". Google+ també brinda algunes funcions que fan més fàcil carregar fotos del mòbil a la web i que milloren i simplifiquen les converses en grup via xat.

Amb Google+, la companyia californiana juga la darrera carta amb vista a fer forat en el negoci de les xarxes socials. Però alguns analistes es pregunten si no arriba massa tard, aquest esforç. És cert

que Google continua al capdavant de les estadístiques en nombre de visites i visitants únics, però Facebook s'hi acosta perillosament i, a més, supera de molt el cercador quant al temps que hi passen els usuaris. I això, la publicitat ho té molt present. I, per damunt de tot, hi ha el dubte no resolt de saber si els gairebé mil milions d'usuaris sumats de les grans xarxes socials tindran prou motius per traslladar o duplicar els seus cercles d'amistats en línia a Google+. ■■

.elmeudomini

La ICANN aprova una nova estructura de dominis per a internet que revolucionarà la xarxa: qualsevol domini val

Al seu compte de Flickr, la tecnòloga Wendy Seltzer va desar-hi el 20 de juny passat una fotografia que el famós bloc col·laboratiu californià Boing Boing no va dubtar a etiquetar d'històrica.

S'hi veuen quatre dels setze membres del consell d'administració de la Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN), reunits a Singapur, amb la mà alçada. Seitzer va capturar justament el moment en què la junta

de l'entitat que regula i gestiona els noms de domini d'internet aprovava per tretze vots a favor, un en contra i dues abstencions l'ampliació més important fins ara del nombre de terminacions d'adreces a la xarxa.

Actualment hi ha una vintena de dominis de nivell superior (de tres lletres o més, o gTLD) i uns dos-cents cinquanta dominis territorials (de dues lletres). Amb la decisió del 20 de juny, la ICANN estableix un full de ruta que preveu en un futur no gaire llunyà la suma d'entre quatre-cents i vuit-cents dominis genèrics de màxim nivell més, relatius a noms de ciutats, d'empreses i marques, i d'organitzacions. Les peticions de nous dominis, si no hi ha entrebancs, es començaran a acceptar el 12 de gener de 2012, però cal tenir en compte que sols per engegar el procés de sol·licitud caldrà pagar quasi dos-cents mil euros.

L'aprovació és considerada una fita històrica per l'entitat reguladora

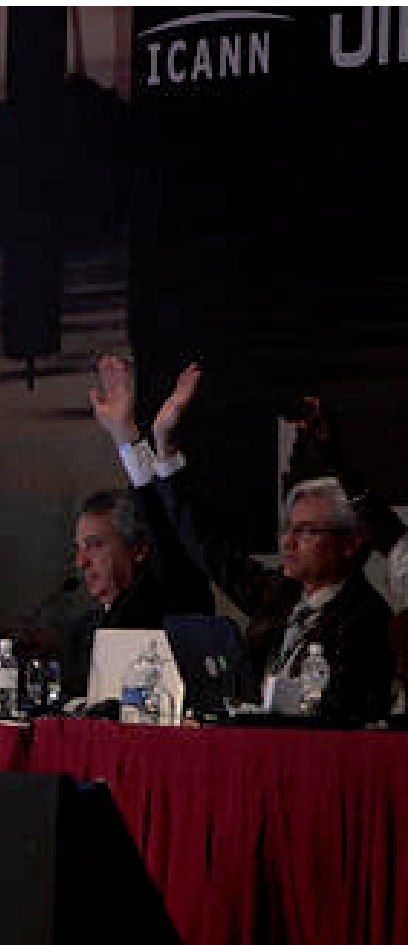
dels noms de domini, perquè obre la porta a tota mena d'adreces referides a municipis i marques comercials: "Hem obert el sistema d'adreces d'internet a les il·limitades possibilitats de la imaginació humana. Ningú no pot predir on ens portarà aquesta decisió històrica", deia Rod Beckstrom, president i cap executiu de l'entitat després de la votació. "La decisió d'avui respecta el dret dels grups i comunitats a crear nous dominis d'alt nivell en qualsevol llengua o alfabet", afegia.

El jurista, exmembre de la junta de la ICANN i promotor del domini .cat Amadeu Abril en destacava justament aquest últim aspecte, de la reforma anunciada a Singapur: "Haurem d'aprendre a conviure amb la diferència que introduirà el simple fet del gran nombre i la gran diversitat de dominis. Però dos tipus de dominis nous canviaran el paisatge per damunt de tot. D'una banda, els dominis en caràcters no llatins (fins ara, no hi ha hagut la possibilitat de crear TLD en alfabet, sil·labaris, ideogrames o més sistemes d'escriptura que no fossin la versió de la llengua anglesa de l'alfabet llatí): és un canvi enorme i radical per a aquella immensa part de la població que se n'ha sentit exclosa fins ara. I, d'una altra banda, veurem dominis particulars, tancats al registre del públic. Hi haurà dominis

L'aprovació és considerada una fita històrica, perquè obre la porta a tota mena d'adreces referides a municipis i marques comercials.

propis d'empreses i organitzacions de tota mena, que pot ser alhora molt útil en alguns casos, però pot generar molta confusió en uns altres."

Per Abril, al capdavant la ICANN finalment ha fet allò per què va ser creada: aprovar un procediment per a la creació de nous noms de domini genèrics. "Després dels experiments del 2000 (set nous gTLD, com ara .info i .museum) i del 2004 (vuit dominis per a comunitats determinades com ara .cat i .travel), ara arriba el "big bang". Al principi del 2012, la ICANN acceptarà candidatures per a nous gTLD, de tota mena, per a tota mena d'usos i en nombre il·limitat. Els nous dominis començaran a ésser operatius en algun moment del 2013. I, aleshores, el paisatge d'internet serà molt diferent de com és avui." ■■■

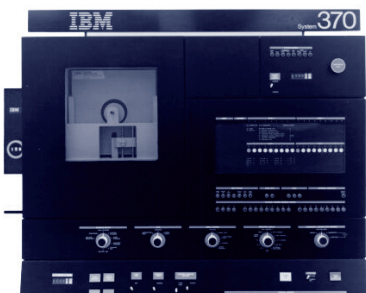
Cent anys de 'Gegant Blau'

IBM forma part de la mitja dotzena de grans empreses tecnològiques, al costat de monstres d'internet com Facebook i Google o fabricants com Apple i Microsoft.

IBM forma part de la mitja dotzena de grans empreses tecnològiques, al costat de monstres d'internet com Facebook i Google o fabricants com Apple i Microsoft. Però a diferència de les puntcom, amb menys de deu anys de vida a l'esquena, i de les companyies fundades per Steve Jobs i Bill Gates, amb tres dècades escasses de recorregut, IBM acaba de celebrar un segle de vida. El 16 de juny es va complir el centenari exacte de la fundació de la Computing Tabulating Recording Corporation (CTR), una empresa mixta a partir de la fusió del fabricant de balances Computing Scale Company, la rellotgera International Time Recording Company i Tabulating Machine Company, creadora d'eines de càlcul a partir dels cartrons perforats de Herman Hollerith.

La clau de l'èxit d'International Business Machine (IBM), el nom amb què es va rebatejar CTR el 1924, s'ha basat en tres grans pilars, arrelats al seu original ADN empresarial: la capacitat d'adaptar-se als canvis del mercat i la societat del moment; la contínua innovació tecnològica (en la seva nòmina de treballadors hi ha hagut cinc premis Nobel i quatre premis Turing), i l'especialització sectorial. Així, el seu negoci ha evolucionat des de la fabricació de tabuladores, balances comercials i màquines de tallar carn i formatge de la primera etapa a la producció dels primers grans ordinadors empresarials els anys 1960 (que van possibilitar, entre més, la missió Apollo de la NASA a la Lluna), la invenció del codi de barres, el disc dur i la memòria RAM dinàmica (l'IBM 305 RAMAC, amb cinc megues de capacitat d'emmagatzemament)...

International Business Machine (IBM)

I la fabricació el 1981 del primer ordinador personal, l'IBM Personal Computer, que va obrir la porta d'un enorme mercat que, curiosament, no va saber capitalitzar. En un error estratègic, l'empresa amb seu a Armonck (Nova York) va llançar el seu PC al mercat sense haver comprat els drets del programa que el feia funcionar, desenvolupat per un un jove informàtic anomenat Bill Gates.

En poc temps, doncs, IBM va veure com el suculent segment dels ordinadors personals queia en mans d'aleshores minúscules empreses com Apple i Microsoft,

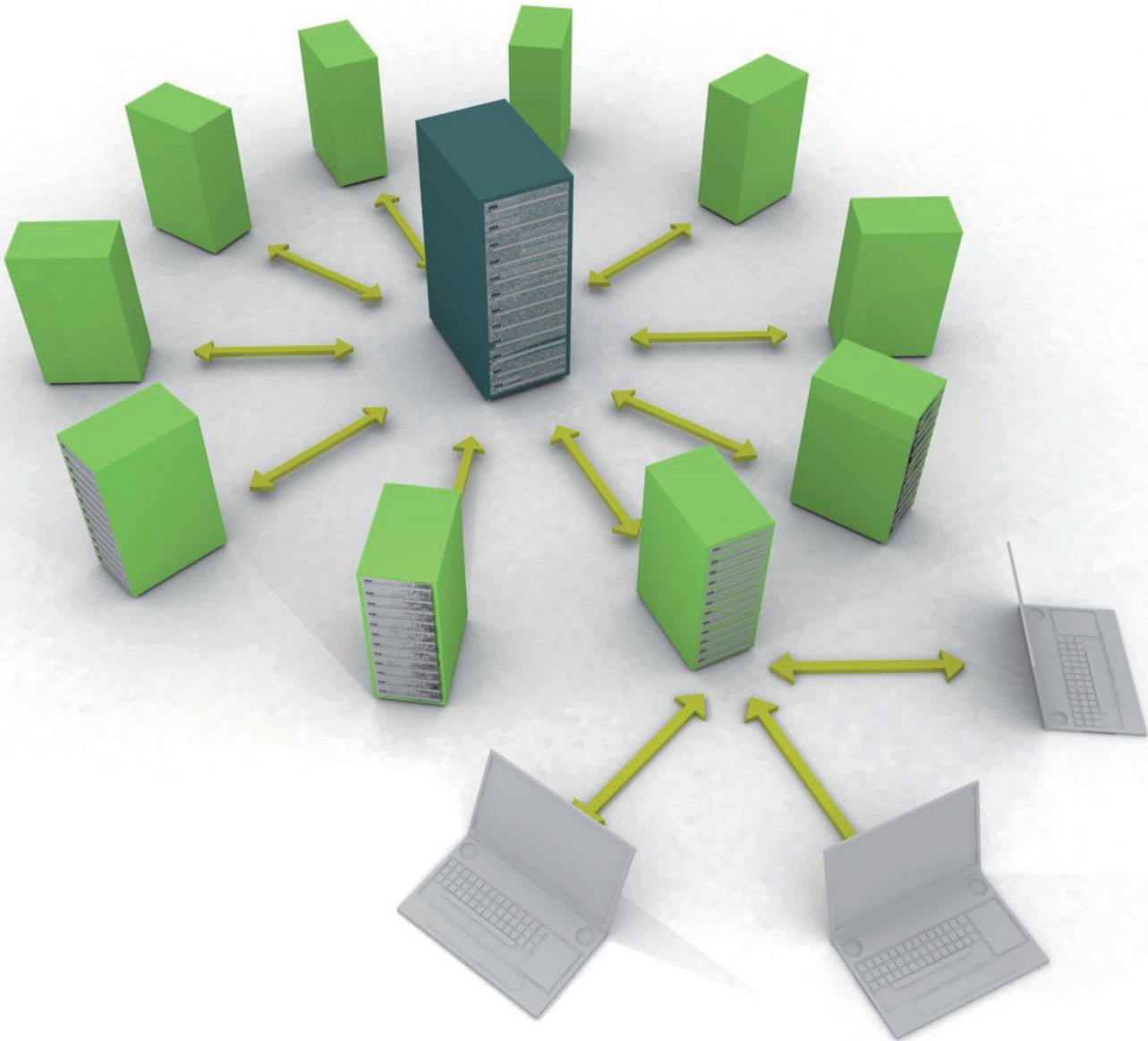
molt més àgils que no pas l'anomenat "Gegant Blau" (pel color de les lletres del seu logotip).

IBM no es va refer del cop fins a mitjan dècada de 1990, gràcies a una important reorganització i reorientació del negoci cap als serveis tecnològics i el desenvolupament de software per a empreses. Un dels artífexs d'aquell reflatament, que li ha permès d'obtenir un benefici net rècord de 10.354 milions d'euros l'any passat i d'haver superat en capitalització borsària Microsoft, és el president de la companyia des de 2002, Samuel J. Palmisano, per qui els cent

anys d'activitat de l'empresa han deixat una gran lliçó: "IBM ha sobreviscut sobretot gràcies al fet d'haver-se mantingut fidel als seus valors centrals i, alhora, haver estat preparada per als canvis." La recepta d'aquest èxit, la resumeix ell mateix en el fet de concebre's com una institució, i no sols com una companyia tecnològica; en la capacitat d'adaptar-se als temps i a desfer-se dels sectors de negoci que no domina, i en la voluntat d'avançar cap a un model organitzacional menys jeràrquic i més obert a les aportacions dels quatre-cents mil treballadors que té repartits en cent setanta països.

El núvol, segons Google

Els fabricants asiàtics Acer i Samsung han estat els primers a oferir els ordinadors portàtils que funcionen amb el sistema operatiu Chrome OS de Google. El de Samsung, amb pantalla de 12,1 polzades, es ven de 429 dòlars en amunt, i el d'Acer, a partir de 349 dòlars. Quant a detalls tècnics, el Chromebook de Samsung té vuit hores i mitja d'autonomia i un processador Intel Atom de doble nucli. El d'Acer, d'11,6 polzades i pantalla LCD amb retroil·luminació LED, té una bateria de sis hores en ús continu i el mateix xip d'Intel. Amazon i Best Buy són les botigues que distribueixen aquests dos primers models de Chromebook al mercat nord-americà, mentre que a Europa encara no s'han especificat els minoristes que s'encarregaran de comercialitzar-los.

Google va presentar el novembre del 2009 el Chrome OS, un sistema operatiu pensat especialment per a portàtils de butxaca i que funciona exclusivament amb aplicacions web. La plataforma, doncs, no té escriptori al disc dur: tot s'estructura al voltant del navegador Chrome. El fet de disposar de tots els programes en servidors externs fa innecessari instal·lar-hi res, ni actualitzar-ne cap programa. Per Google, tot són avantatges: engegada de l'ordinador en menys de deu segons, accés instantani a internet i possibilitat de connectar-se des de qualsevol indret, alt nivell de seguretat

i protecció de continguts dels usuaris... "Els Chromebooks estan fets i preparats expressament per al web, on els usuaris ja passen la majoria del temps quan fan servir l'ordinador."

Però no tothom coincideix amb la visió entusiasta de Google. Repassant les ressenyes del producte, les crítiques no són precisament anecdòtiques. En algunes ressenyes no es veuen clares característiques essencials dels Chromebooks com la imprescindible necessitat de connexió (via wi-fi o 3G) per utilitzar la majoria de funcions i aplicacions (en la primera versió del Chrome OS, de fet, no es poden revisar "offline" ni fitxers de text ni missatges electrònics rebuts). També genera dubtes la limitada responsabilitat de Google en cas que hi hagi problemes tècnics o es perdin documents desats al núvol. I n'hi ha que veuen desavantatges en el concepte mateix d'un producte considerat en general bo, però que sembla que ha arribat tard: el 2009, quan es va presentar el Chrome OS, els netbooks (portàtils lleugers, de baix preu i amb moltes aplicacions a internet) vivien un esclat. Dos anys després, el mercat els ha girat l'esquena i han cedit terreny tant als portàtils que volien desbancar (cada vegada més barats i amb més prestacions) com als aparells mòbils, en forma de telèfon intel·ligent o, sobretot, de pissarreta tàctil.

Google va presentar el novembre del 2009 el Chrome OS, un sistema operatiu pensat especialment per a portàtils de butxaca

"Amb un Chromebook es pot experimentar més rapidesa, simplicitat i seguretat"

Implica't amb VilaWeb

VilaWeb impulsa amb una nova comunitat de lectors, +VilaWeb, un model de suport comunitari del diari i de defensa de la seva independència editorial

Amb la posada en marxa de +VilaWeb comença una nova etapa del diari. Els lectors que vulguin formar part d'aquesta comunitat tindran al seu abast eines per a col·laborar amb la redacció i rebran nous productes, entre els quals una revista mensual. Els lectors poden triar entre quatre modalitats de serveis personals i n'hi ha una per a empreses i associacions.

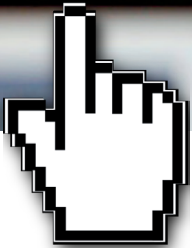
Però més enllà dels serveis oferts, la iniciativa cerca reforçar la independència editorial del diari i el seu futur, tot generant una comunitat que se'n coresponsabilitza seguint models ja incipients en països com els Estats Units (Texas Tribune) i França (Rue89). Aquests casos i alguns de semblants han posat en relleu que el periodisme és un servei a la comunitat que el té de referència i que en aquest sentit la millor manera de garantir a llarg termini el creixement i l'expansió de projectes de referència és incorporant també els lectors a la sostenibilitat del diari.

Una nova bateria de serveis

Els membres de +VilaWeb rebran cada tarda un missatge amb els temes en què treballa la redacció per a l'endemà i podran fer-hi

aportacions o suggerir-ne de nous. També participaran en l'enregistrament d'un nou programa de VilaWebTV, on tindran accés directe a personatges protagonistes de l'actualitat, no sols durant la gravació sinó en un encontre informal posterior. Cada mes rebran una revista en format pdf amb el resum del millor que s'ha publicat a VilaWeb i l'anàlisi de les principals notícies. Segons el model de participació triat, els membres de +VilaWeb també podran fer ús de les instal·lacions de VilaWeb per a actes públics o reunions privades i tindran importants descomptes en cursos i en la publicitat del diari.

La nova +VilaWeb continua el projecte engegat el 2004 amb els blocs dels lectors, que continuaran essent una part important del nou servei. Depenent de la categoria d'afiliació triada, els lectors podran fer un bloc o més: en aquest últim cas hi ha la possibilitat de regalar-ne a qui es vulgui. Una de les novetats d'aquesta nova etapa és la creació d'una modalitat per a associacions o empreses, pensada per fer accessibles diferents eines de comunicació (publicitat, plató, realització de vídeos, sala d'actes, sala de reunions).

Podeu punxar així per veure el vídeo explicatiu del projecte +VilaWeb

Podeu implicar-vos amb VilaWeb en qualsevol d'aquestes modalitats:

Adherit 60 l'any (5 euros el mes)

Missatge diari de la redacció +encontre anual + un bloc + descompte del 10% en cursos + activitats i descomptes + figurar com a membre de la comunitat VilaWeb.

Col·laborador 120 l'any (10 euros el mes)

Encontre mensual 'Implicats' + revista electrònica mensual + missatge diari de la redacció + encontre anual + dos blocs + descompte del 20% en cursos + rifes i descomptes + pot figurar com a membre de la comunitat VilaWeb.

Parçoner 240 l'any (20 euros el mes)

Ús de l'Espai VilaWeb + encontres 'Implicats' + revista electrònica mensual + missatge diari de la redacció + encontre anual + tres blocs + descompte del 30% en cursos + activitats i descomptes + pot figurar com a membre de la comunitat VilaWeb.

Protector 500 euros l'any o més

Activitats especials + ús de l'Espai VilaWeb + encontres 'Implicats' + revista electrònica mensual + missatge diari de la redacció + encontre anual + tres blocs + descompte del 30% en cursos + activitats i descomptes + pot figurar com a membre de la comunitat VilaWeb.

Associació/empresa adherida 480 l'any (40 euros el mes)

Campanya publicitària + ús de l'Espai VilaWeb + bons de 1.000 euros de descomptes + encontres 'Implicats' + revista electrònica mensual + missatge diari de la redacció + encontre anual + cinc blocs + descompte del 30% en cursos + activitats i descomptes + pot figurar com a membre de la comunitat VilaWeb.